ما شاء الله لا قوة الا بالله

دریں زمان فرخندہ عنوان کتاب تعجب بیان موسوم بہ

گلدان مناقب

حضرت غوث الاعظم صاحب

قدس سرہ

باہتمام دیوان جیجی سنگھ و جیون سنگھ تاجران کتب پشاور

مطبع دلی نولکشور پریس لاہور طبع شد

قیمت ۶/ر

شش آنہ

رب یسر بسم الله الرحمن الرحیم وتمم بالخیر

حمد ثنا بانه بنا ئیږي ذوالجلال
ستا لره وصف و اصفان دي مجال

د دنیا بازار رد هسې دي کوم کړے
د جمیل جهان د طلبګار کړه څوک کړے

باري غواړي نا کافر او مسلم دواړه
څوک روان په سم لار څوک په ویجاړه

محمد آخر زمان ختم رسل دے
په همه و مرسلان کښې افضل دے

آرائش د دین و دنیا مونږ کښې دي لا زمانه
د لولاک تاج د په سر مولی ته د ګرانه

لکه دغه چه په نبیانو کښې افسر دے
په دا شان نمسی د ده د برزګی سر دے

نو ګل بوټی دے په باغ د ولایت کښې
نول جهان رنګ دے د ده په کرامت کښې

د اولیانو په زمره کښې بې مثال دے
سر د اولیانو د جهان د ده اقبال دے

نوراني دي پیدا کړے پاک غفار
چه محبوب سبحاني دے په ګفتار

نازنین دے په درګاه د پاک الله کښې
څه نمسے د محمد رسول الله دے

جلوه و نیوه د ده لمن په لاس
ورک به شو نعمت الله د ده وسواس

اوّل مناقب غوث الاعظم در ایّام طفولیت که در صحرا گاؤ ماده زبان نصیحت به ترک دنیاء فانی کرده بود

د حضرت غوث الاعظم د خولې چه
راشه واوره دي خوبې لکه شکري

ده ویلي په کتاب کښې روایت دي
له کتبو مو سیدلي په صحت دي

چه په وقت د خور د سالۍ هغه امیر
په صحرا وے غوا بوتلې پاک ضمیر

چه خر کوم نوے غوا کړه څراستون
د بیان ئې اوره تو کړه په مضمون

د وای د پاک حضرت د چمن ګله
په بوستان د حسینو کښې بلبله

په امان او سې همیش د غم له باده
نصیحت در ته کوم واوره دلشاده

خپل خدمت له نه خپل خپل اکړ استوار
په خطا دي د دنیا هسکې چارې
څه م واورېده دعوا هغه تقریر
په تللو اوکړم غوا را وسنلي کوم ته
په خوا بل خواجه ما اوچوه نظر
چه حاجیان په کښې وللړ و وصف صف به
حیرانی شوه په بو خلې را د وشاره
خدایه چه څونه عرفات جرته ګیدلان
څه م ولیده داهسې عجائبه
ما وېل سلام علیکم خوش صفاتي
ما ته وکړه اجازه اوس د سفر
شوق لوړ مد سبق له حده زیات
عمر نور نه نیروم په ګیډلان کښې
دی ویل چه ای څما د ستړی کوم نوره
څما عمر په آخر دی رسیدلی
نه به ژاړمه په تا پسې هر کوره
بوه شوم زه چه شوه خفه هغه نېکه
سر ګذشت چه م کړ موړ و ته عیان
بیا اتیا اشرفی دي راوړلی بالفور
وی دا رسي حصه ستا سي به میراث
ورځم په خدای سپارلی ئی مانو به
په دروغ مه وایه ته به هیڅ کلام
را نو غاړه شوه په مینه هغه خواره
نا قلې سره ملګري شوم په لار سي
په د غلو ر اغلل په مونږ ه چپاؤنه

د دنیا کاروبار په بیده ناهموار
چار د خدای کوه ورڅه کیند قواری
په لوړه په هیبت شه څما ضمیر
د کوتې بام ته بیا نه وختم بوړ ته
په نظر م عرفات شه برابر
په بند شان م لیده هر یو مشرف
ما ویل چه عجیبه ده کردګاره
چه دی په یر تفاوت مېنځ کښې نمایان
په خدمت کښې د مور راغلم ای صاحب
د دنیا چارې دي اوس له ما نه باقی
څما نه په لویړ د علم دی ابتر
نورم نه دی د دنیا له کاره مات
چه ئی مور واورېده خبره شوه په سودان کښې
ته له تام په د دنیا مړه وی څوند نوره
ترڅه لا ارشتي نه به شم د خاور وخلې
داخوت چه م بیا واورېده له موره
ما وی موری اوس قصد کوم تا ته
دی وړځه سپارلی مائی به سبحان
وخلوبنت ستا دي خلوبنت د ستا دوری
بیائی بوړ ته په دعا کړاته لاس
ولی دا نصیحت ته واوره نیکخوبه
له سختی د به باندي علی الدوام
ونیوه ما بیا د لغد ادیپ طرف لاره
چه کښې سخته چار شوي په مونږ دوڅاره
هسکې ئی وا خستل سره مالونه

يو غر هم خما په خوا کښ شه قريب ... خوار خسته وړه ښکاره شوم به نصيب
ده وِ وتا څخه هم ښته دے فقيره ... او که ګورے خوار خسته بوږه ذخيره
ماويل ما څخه ښته ځو بيښت ديناره ... چه لګنده ئِم په کښ ګښر دِي اي ياره
عجيبه ښکاره شوه ده ته دا خبره ... بيائئ راغی بل ملګرے برابره
ماهم ده ته هغه شان وکړ بيان ... په بيان سره دوی شو حما حيران
وے هلکه دا ته څه کوی خبرے ... دا خبرے چه د اوس له عقله لرے
يو بيسيرے چه وے له جا څخه څه مال ... پر قسم سره هر ګز نه وائیُ حال
تل څخه بيښت اشرفئ کړې موږ ته اظهار ... پيدے راز باندِ کړه موږ نه خبردار
ماويل موږ کړے ماته دا نصيحت ... چه دروغ و نه کړے چرے مقالت
نصيحت باندِ کوم عمل د موږ ... اوس بيان به درته څه کوم نور
چه سردار د غلو خبر شه په دا حال ... ډير غږ وکړ آفرين خما په احوال
وی هلکه وِی په تا صد رحمت ... چه عمل کوی د موږ په نصيحت
تا د موږ په نصيحت کړے عمل ... پوږه دِ پر کښ وه کړچ خلل
وخوږ په حال افسوس د صد هزار ... چه موږ نه سړو حکم و نه د غفار
له خپلو بدو توبه کار بوله اخلاص ... پس له دے به نه شي تموښ له لاسه
په لمن ستا موږ نه لاس دے لګولی ... معلوميږي ته د خدا دے نازولی
غلو توبه کړه په اخلاص هغه ساعت ... دو مشغول شو د خپل رب په عبادت
دوے داخل شو په زمره کښ د نيکانو ... هسے وائی دوی هم شوله کاملانو
ای مولا نعمت الله له وکړی ننګ ... پتحقيق سره د نوح دکان کالی دے
ننګ به وکړی درسره چه ننګيالی دے ... په تحقيق سره د نوح دکان کالی دے

دويم مناقب جناب غوث الاعظم د ريهان آنکه جمله اوليا الله زير قدم مبارك خود آورده بود قدس سره

دی بادشاه دا اشکو روايت لری ... چه خبره و ربانِ دی تمام وکړی
ده ويل چه يو ورځ د بغداد په ... په مجلس کښ وعظ کړ پر شيخ پير
لکه بحر وه روان په مسائلو ... ښکلا لاندې ئی زمولو په خپل ويلو

په منبر باندې ولاړ کل د بوستان ... ورته ناست وو حضور کښې کل ولیان

ریبېده د خدای د ویرې هغه سرو ... وه په ذکر د پاک رب هغه تدبر وو

په جذبه راغې هغه ولي نامدار ... نو رئې وو نیستم له خولې هسې گفتار

چې په هر ولي ځما دې قدم پاس وو ... د دې وار و د ځما په لمن لاس وو

چې پهروې له قدم ځما کس ... هغه کس دې وي په دین دنیا کښې حس

شیخ علي شه ور حاضر په هغه دم ... ولي منه د هغه غوث په ځان قدم

کړه لمن ئې د صاحب خوږه په سر ... ورسي ولیان تو زهم شو ر لحاضر

د قدم لاندې شو دوی په هغه درنگ ... آسمانو تو کړه سر شکسته بیده رنگ

قدموس د پیر کامل شو په یو وارې ... نور سپوږ وو ته خپل ځان کوز فرش دلارې

لا په هوش کښې پیر کامل نه وو راغلي ... چې حضرت رسول حاضر شه نازولي

د تمې سره وو کل ملائکان ... د عزت تاج ئې په سر په لوی سامان

هم تېر شوې ولیان تول له د سره وو ... همکې د پیر کامل په نندارې وو

فرزند خپل په غېږ کښې ونیو حضرت ... ځکاوه ئې یو خواب لنخوا نیک سیرت

ور په سر ئې کړ خلعت د نور ښاغلي ... لکه گل د نو بهار وې غوړېدلې

لاس په نامه په دې پر اکرام ملائکان وا ره ... په رحمت کښې ولاړ وو ورته همداره

کل ولیانو په تندې اېښي ورته لاس ... وو ښئیتو مبارکي کړه چې ورته پاس

مقتدا شه د بغداد پیر د پیرانو ... د حضرت په برکت د کل ولیانو

الٰهي د محمد ﷺ په برکت ... شرمنده م مه کړې خدایه په قیامت

الٰهي په برکت د غوث ړوندار ... ما مه لا نعمت الله مه کړې آزار

خدمتگار رحله قد یمه دد دیرم ... ځکه ته په دښمنانو بندي بریم

سیوم مناقب سوداگر که پیر خود منع کرده و باجازت جناب غوث الاعظم رفته

له دلوې نه د لته نشوی هسې پاس ... ما لیکلي په کتاب کښې واوره خاص

یو وطن کښې سوداگر وو لا همت وو ... زیات له هر یو سوداگر ئې دولت وو

یو ورځې شه خپل پیر و ته حاضر ... دا کلام ورته وکړ په ظاهر

چې م نیت سفر تکړې خپله پیره ... په دعام سرفراز کړه بې نظیره

ستاد عاجه وي لدما سره رهبره
دغم پيروره ويل چه مكره باس
كه پردى ورځو كښې وولى له كوره
دغه مال به دِ تالاشي په بوخل
هم به د اسوداګر كاله ګنده جانه
سوداګر واى د ګل وليا نوسره
خاندان د پيغمبر به تا آباد دے
د خوار ابو عاجز ا نوغمګسار ئى
لګولى چه چا ستا الهن ته لاس دے
ستا د ربچه هرچا كړى خالو بى د
ستا دربار ته نم راوړے الجادُ
د سفر اسباب مردى پيره تړلى
نه ځيل پير په منع كړى نيك كردار
ورنه ورود بغداد غوث الاعظم
پوپه سل به فائده شي د ته حاصل
سوداګر واخست اسباب شه بدى سفر
په طرف د كور راستون شه په تلوار
د شپي وليه سوداګر خوب په دسنو د
مال اسباب ئى تمه لوټ كړهم واره
د اسودا ورته په خوب ګنبز شوه دو ځاره
چه له خوب شه بيدار په كوم ساعت
شكر ئى يى كړه ادا د كرد ګار
په خدمت كښې شه حاضر د پير كامل
چه په خوب كښې تماتير شه لوى هيبت
تير كامل ورته ويل چه واوره باس

بيا م هيڅ خطره نشته له سفره
پدے ورځو كښې د تالره وسواس
پوز ره فائده به درانديمه هركوره
په ويلو ځما كړه ونه كړے عمل
پير كامل ته بدا تلو واوره له ما نه
په چمن كښې د حضرت ګل صدبره
حاصل شوے د هرچا له تاند مراد دے
په بوستان كښې د تقوى ګل د بهار دے
د همه عالمو سر په آسمان پاسر دے
وره حاصله د كونينو نيكنامے ده
په خاطر كښې ځما او په مدعا ده
وليكن چه م خاطر دى زغريده لے
چه پدے سفر كښې ستا نقصان دى ياره
د اساعت په سفر څه مه كوه غم
در سره به دِ ځما دعا واصله
په لاس ورغلو بيشانه مال وزد
په يوځاى كښې جرته شه ديره په للار
چه د غلو د لاسه شوم يوره جوچړے
اسباب ونه مال د وخزانه لاپه لټ
سوداګر شه په تاروسوره وكښې ياره
وئى ليده اماني واړه مال و دولت
ځومود ے پس ورغے په ځپل د بار
حقيقت ئى ورته وواړه په ځيل
چه داويځ شوم مال م تول ده سلا
په تقدير كښې ستا خاوره لبكا خاص

هغه پیر ستا پر دښتا کوی گفتار دی
پر نصیب کښی ستا لیکلی دی آزار دی

پر دعا چه درته زه شوم گویانه
نو پیر تا بانده سه فضل له سبحانه

د تقدیر خوا ایی لیکلی رب کړ خیال
خوشحالی خندا کوه لاړه و بال

ای ملا نعمت الله کړه لری هوش
د لوی پیر اوسه مدام حلقه بگوش

چه مرسته د دی داد بغداد دی
دښمنان سه در نه دی خوار و حقیر

چهارم مناقب غوث الاعظم که مریدرا قضاء حاجت در مجلس وعظ آمده بود و جناب غوث بکرامت از قضاء حاجت فارغ نمود

اورېدلی م دا نقل عجیب یو دی
مناقب چه د بغداد د پیر کامل دی

یو وزیر هغه بغداد شاه د کرامت
د چمن د گلو بوټی د حضرت

پر بوستان کښی د توحید هغه دی
پر منبر د پاسه ناست لکه د سرو

د خوارانو عاجزانو مددگار
وه پر وعظ نصیحت کښی گوهر بار

مریدان تر ینه چا بیوه پر زړگونه
پر دې دره دی گروه حلقه ور ختی وونه

د مقصود نیږی هر چا ترسیدلو
زړه دی لری پر یو شان لی آو مریدلو

یو مرید ناست وه پیچو اگښن د منبر
چرته عینی لگیده په منبر سر

تقدیر گوره ورغی قضا حاجت
خو حیران شه په کان نو د قدرت

وای خدایه د ناموس به ده شو حیر
بې حیا لا پر شی چه پر هغه بی

چا پیر ناست راشی دی گروه عالم دی
گرفتار د وم نشته پر ما غم دی

نه د دفع لی راشی را نه علاج
خدایه نه لښکر د غم کړمه تاراج

زه د زونه یم خوشحال نه م را بانده
شرمنده چه نه شم زه د خلقو و میانده

شی راپور بی به پرما د جهان غم
یم رضا که د دوم مرگ دی د تو عزم

یا م خدای په خاطر د پیر بغداد
مال د دی لو به بلا نه کړی آزاد

ته د افکر کښی دا خوار لا پر شه نخواد
یو فراخ میدان لی ولید پر حساب

تو ځای ځای وه کړی نمیند اند او
د سادین د لو توه مقام انبار وه

هلته خلاص کړ دی مرید شان له حاجت
واسن دی شه راد ان بیاله سرعت

زه به لا د کښې یوه بنه وینه ولاړه
لا نه وه یوه چینه ترمزی داره
مسواک یې ترنه شه هغه ځای کښې
په مسجد کښې شه داخل په هغه دم
چه بیدار له خوبه شه هغه مرید
له حاجت ضروري فارغ البال و
چه له وعظ شه فارغ هغه حضرت
هغه فني تنجه د ور سید لو
نور ئې زر کړ او وجا هغه زمان
د بغداد پیر کامل هسې لوی امیر دې
ارمني د گله هند و که مسلمان
چا د ده درجه نیولې په اخلاص دې
ای ملا نعمت الله مه کړه غفلت
جمله د اسې خلقو ستا مدام یار دي

چه ئې هسک کړ لاس وه آسمان ته غاړه
دی مرید و کړه اودس ور باندې یاره
خوک به څه تقریر کوي یکار د خدای کښې
لا په زیږه باندې پروت د اوبه نم
لا ولاړ وه په منبر هلال د عید
په وجود کښې د ده کله څه وبال وه
دی مرید هم واخستو ترې نه رخصت
پاتې شوې مسواک ده نور ولید لو
نښانې شوې د حاجت خپل فرعیاو
په تنګسه کښې د هر یو مرید دستګیر دې
دی هر چا ته رسیدلې په خپل ځان
هغه کس په دین دنیا لزم خلاص دې
د بزرګانو همیشه کړه خدمت
دښمنان به درته تل لاس په سر ولاړ وي

بیان مناقب غوث الاعظم که یک عورت بیست دختر آورده بود و به دعاء غوث صاحب همه فرزندان شده

په راوي نور ابتدا شوې نقل هسې
یوه ورځ هغه محبوب د کردګار
په بوستان کښې د توحید لکه بلبل وه
و یاد ئې ولوه راغله یوه خوا لره
لاس په نامه د دریځه تضرع کښې
دعې شیخ ویلې د خدای و مله
په دعا د خلق زنګ کړې کوزو پاس د
مراد نښه دې نه ده خطا کړې
لو نړه شل زکړي دي یو د کار

چه څما ورته حیران دې عقل هسې
لکه نمر په آسمان یو ورته چمکدار
چه مشغول په عبادت د مولی چپه دی
په افسوس به زنا رو سر شولیو واره
په ګریوان ئې تو ئید دې د فراق وځکې
په مسند د کرامت ناسته کامله
نکولې دي چه چا ستا په لمن لاس دی
راوباسي د هر چا د مطلب جړي
چه م اوس د خاوند مرګ و شطیان

اوس طلاقونه جوړ شوي م شوهر دے ‌ ‌ دې خماله ښځې نوب لاس په سر دے
په طلاق وم و باسي له کالنه ‌ ‌ تا نه راغلم که م ته وکړے پالنه
دعا وکړه کہ رب راکړي یو فرزند ‌ ‌ او که نه شوهر م کړي دو توبند
په خبر شه پیر صاحب د دے پیر راز ‌ ‌ ولې کړ په دغه ښځې بیا آواز
چه اې ښځې ولې کړې هسې شور و ‌ ‌ خوشحالي خند کوه مه کړه غمونه
خدا ے درکړي فرزندان د ے ولې ځار په ‌ ‌ ځو ور څخه کوه نه باقي را نه څه غواړے
دغه ښځه شوه خفه پیر ته ژړه هر کوره ‌ ‌ په صاحب وکړه خبره ما ته سپوره
چه دعا و نه کړه دہ خما په باب ‌ ‌ څه وب ښتیم په دا هسې لوی دربار
دهر چا په حق چه دہ کړي دعا ده ‌ ‌ د هغو خلقو حاصله مدعا ده
نواچه خمزه له هسې دره ‌ ‌ څوك به نه وي ما په شان خوار ابتره
پیر کامل یوه شه دے په حقیقت ‌ ‌ بیان وکړه ور ته هسې مقالت
چه ور څخه ښځې هغه لونړوسا واړه ‌ ‌ په قدرت د خدا ے زامن د هسکه غاړه
خدا ے ښځې وا وریده د پیر بیان ‌ ‌ زا روانه کو ور نه شوه هغه زمان
لونړه وا په وو زامن د هغے خواري ‌ ‌ پیر کامل ور سره وکړ ے هسے چار ے
خاوند ښځه د پیر شو غلامان دواړه ‌ ‌ په یو خط تر ے خوار ے همکي لاړه
کوم ولې د ے وا په کړے دا عمل ‌ ‌ چه ئې کښلې د ے وران کړ ے دا زله
کہ ئې څوک نعمت الله د در ملنگ شي ‌ ‌ پیدا یوه شه که دعا په خم به زنک شي
چا نیولی چه د دے ولي دربار د ے ‌ ‌ هغه کس به دوا په کو نه کښي دوی دي

ششم مناقب جناب غوث الاعظم صاحب که کشتی غرق شده بعد از مدت دوازده سال به معه همه مردان و پسر پیره زن به کرامت خود انور با بیرون آورده

هسے والي یوه ورځ دغه بلبل ‌ ‌ ئې توحید په چمن ناست وه لکه گل
نازبر فتار شه خرامان لکه تذرو ‌ ‌ د دریاب په نور مړان نه لکه سرو
لکه نمر په مخ کښي تلو هغه نامدار ‌ ‌ ور پیسي د مریدانو وه قطار
د دریاب په غاړه کیناست نا نولي ‌ ‌ هر مرید ور ته ولاړ په مخ کښي علي

یو لدیره وه هغه ځای د عام وخاص
هغه ځای کښ یوه بوډۍ سل کلنۍ وه
بینا د وپړا سره وه هغه خواره
ګلدوزې به وتده په مزکه باندې
کله دې په خاورې واوښتي په سر
پیر صاحب لچانه وکړ استفسار
یو سړي ویل چه ای څموږ رهبره
دا بوډۍ ده ګنده خواره پاتې شوې
وه یو ځوی پاتې شوې د خوارې
د غې خوارې به ساته په مزدورې کښ
په خوارۍ سره چه دا یتیم زلمی شه
نوی خط د ځوانۍ په مخ راغلی
یوه ورځ ورته ویل بوډۍ فرزنده
نوې وقت بیا راغلی د ځوانۍ دې
غرض دا بوډۍ کوژدن کړه ورته سازه
څو موده پس د واده وشو خبرې
سرودیان په ښه سامان روان په مخ کښ
مهروبیا نو به چه پوره نه کړه بدله
چه طیار شه د واده ټول سامان
نو توبله خوشحالی خنداهو سره
چه دریاب ته سره ورسیدل واره
تیرې ورسیده په مینځ دریاب
دا بوډۍ نو چرته شوه په تختهٔ یا نې
هره ورځ دلته دې کله په غاړه زاړې
په خبر په حقیقت شه پیر صاحب

حضرت ناست وه هغه ځای کښ واوره بار
چه موده وربانده تیره د ځوانۍ وه
د مجلس خلقي تنګ شوې له کوکاره
کله مخ بدنۍ ټکوه د خلقو وړاندې
کله ټلی بدنۍ ته کو بیابان او خکي د ږدې
چه دا نبخه وا ید کړه په څه کوکار
ای په تخت د کرامت ناسته افسره
دا په اوره د ګنده انه سوي الوې
چه په دی کوه ګنده ان ورپوره بوې
پرڅه شان نی وه سا ټلي بخوارۍ کښ
پرښاسته په حسن دي لکه بخمی شه
چه نی حسن ته حیران وه کوره کلي
د واده غم در له بویه عقلمنده
ځما خیال پوره د ډیرې کامرانۍ ده
وه لی کړه ښادي له نازوله نیازه
مخلوقات راجمع شه د نوي لوې
چه راټلی ورته د هرچا په مخ اوخکې
د هرچا زړه به نی وویست له کوګله
جنج او وراسره روان شو په عنوان
بوډۍ کړې د جنل ځوی به واده وس وه
په بیرې کښ کیناستل غاړه په غاړه
طوفان راغی بیړه نی غرق کړه وهاب
چه له غم نی دی د خوارۍ په بخښی مانه
هغه زوې هغه جنج له خدای غواړې
بوزړه نی ځو یو مرید ته عجائب

چې ورځې یوځې ته وایه شیخ صاحب وه
خدای به ستا د ذره نه لری کړې خفګان
شو قراره له ژړا او له فریاده
پیر صاحب کړه په دعا لاس نه یو رنه
ده ویل خدایه ته ئی حی القیوم
له عدم دې تمام جهان پیدا کړ
له نطفې نه د آدم دې بنده وجود کړ
که زوند ئې کړې د جهان مړې دوباره
مارا وبه ستا په در کښې التجا ده
له کریم تلې نه دې بېنوا څوک
راواده او جنتونه کړه بیا دوباره
په صاحب د دعا غشې برکت سم کړه
هغه بوب جهاز ښکاره شه لیو وا
ناوې جونه هلکان بې مثاله
یوذره به په کښې راغلی نه وو فرق
چې خبر شو د ښهر خلق په احوال
څواند شوه بوږې له دې یو خوشحالې بیا
چانیولی چه دا دې غوث دروازه ده
پیر صاحب نعمت الله چه دا حال وې
امید واړه وسره ته له رب قادره
چې بوږې شو خبرداره په بیان
خدای به ور سوی تا تر خپل مراده
په دا ژړا عاجزو دې ده د رب لوره
کړی خوشحال د بودۍ خاطر مغموم
په زینت دې یو ترې له هویدا کړ
څوک مسلم څوک دې کافر څوک دې جهود کړ
هرګز نه ده په تا ګران دغه چاره
د بوږې د زړونه غوندونه م مدعا ده
په اخلاص چې ور ښکاره کړې معنا څوک
ای کریم اې رحیم اې غفاره
وبې ویشته د مقصود ښه ورک غم کړه
سرور یا نوکر سره له ښه ښکاره
الجهاز شوړا کوزله پېره خیال
په غم ور نوکښې دې وه په دریاب غرق
تماشې ته مخلوقات راغی فی الحال
چې خاوند ئې کار یوره کړه د سیالې بیا
هم په دین دنیا د دې خلقو مزه ده
هغه کس به په کونینو کښې افضل وي

هفتم مناقب جناب مخدوم بنده نواز ګیسو دراز

روایت م په کتاب کښې دې لیدلې
هسې وائې یوه ورځ بنده نواز
د توحید په بوستان دې لکه بلبله
مریدان ئې نه چا پیره په ذکر کوه
هم کلام ئې موثره په خوشانه
هسې نه چې مې له ځانه او ریدلې
په دغه کښې ناست وه دې په خدا
په ثنا صفت ګویا د خاوند خپل وه
ذکر ګې هرې غوږ نوله یانې بنده
ور نه نم به نا لوه شکوله هر ځانه

www.mypakshaheed.com

هلته بیرون یو مسافر وه د بغداد
مسافر ورته د بغداد پیر لوی ولی دے
په مدد هر چا ته رسی مدد گار دے
د اقبال ستوری ئے ډیر دے هر خوا بلند دے
زوندی کړی ئی په دعا تمام عالم دے
د دعا اثر ئی نه دے خطا کړے
نه به ئے ورته راسی دده پښتان بل څوک
مسافر چه د مجلس کړلو دراز
چه ای خوانه دا ته څه کوے خبر
هر چه وائی د رښتنی ستا کلام
خاوند ئی را کړے مانه زور قوت
په خپل زور پیر صاحب له هر چا زور وه
عزت مال ورکړے نن خاوند دے
کله څوک شی غم ولی له ما غاړه
وه د پیر صاحب ورته په خپل دوران
چه د غه ولی د اثر یر کړه په ژبه
په دا شان تیاره په ده شوه دنیا خاره
هسی غم ور باندی زور شو هغه زړګی
د زړګی په درد کښ پالی نه شوه شه
حیران پاتی پیر وخپل شه هغه خوار
چه په حال ئی شه خبر د پیر نصیر الدین
چه خما وبه نشته کله دا طاقت
ولیکن زه به خپل سر کړم خبردار
ورغی نظام الدین ته په سرعت
د بنده نواز کره حال ئی څرګند

هغه ګوره د پیر صاحب کرامت یاد
رسیدلی مرتبی ته انهلی دے
پیر صاحب د عاجزانو سره یار دے
په ولیانو کښی د ټول هسی څرګند دے
پیر صاحب د مجروحانو خاص مرهم دے
له هم ولیانو ده ده غلبه وړی
که څوک وکړی په هند او پیر کابل څوک
ورته د غیبو ولی په سوز ګداز
ستا خبری دی له عقله لری لری
ولی وکړه اوس څما په دی پیغام
ما په ښتان نشته څوک بل پیر کرامت
په آسمان د کرامت کښی لکه نمر وه
هر ولی مرد د فرمان په کواره بند د
زمانه د پیر صاحب ایښو انداره
نن څما د بزرګی غوندی په جهان
څه به وایم په ده راغله د غم تبه
چه خطا ورته شوه د بزرګی اداره
ورپاندی روښنی هغه نه لیده شه تنګ
پیر صاحب ئی ورځ واخسته همی ترخه
ورغی خپل پیر له د نهی کوکار د
په جواب کښی ورته وهغه نیاز مین
چه د لوی پیر په کار کړم مداخلت
شوکند وچه هغه شه مدد گار
سو آسره ورته نیک حقیقت
چه د انځو اړه د اخته شوے په لوی ګند

www.mulapakshaheed.com

دَ بغداد پیر دی له دوه ځني زهیر
چه خبر نظام الدین سید په احوال
دَ لوی پیر په کار کښې نه لګوم لاس
زه به هم لاړ شم تر څلو پیره کورے
الغرض چه په باطن د اولیان واړه
عرض ئې وکړو په نبي آخر زمان
ستا نمسی ترمروړه دی په ذات لویه
چه خبر شه په احوال نبي روڼاد
زه هم نه لوم دده په کار کښې وس
په بوستان دَ حسینو کښې بلبل د
په خفګان به ئې خفه شي حسنین دواړه
نه ددې دواړو خفګان نه قیام
دَ بنده نواز په حق کښې کوشش کوم
ورنه وواي ئې څما دَ خولې احوال
کوئ له سره حکایت ورته بوسیره
جګه وکړه په لوی پیر موږ سره پاسه
لاروان شو کلې ولیان شعر دم
په سر توری کینا ستل دَ بي بي فخر کښې
لاس په نامه په پیر اکرام وده ریځ واړه
دَ بنده نواز نه شوی دی تقصیر
ته جوګه لاړه شه موږ سره موږے
چه بي بي شوه له احوال خبرداره
ئې وی وے ای څما دَ سترګو توره
په بوستان دَ حسینو کښې ګلا به
زه خیلیدا به یم چه ګناه نه مرالیبت

ای صاحبه کمی تر کړه څه تدبیر
ده هم قوچه د غم کار دے محال
چه هر کوره په کښې مال دے د وسواس
په د کار کښې نکړم نه خبرے نورے
ورغلل دَ پاک حضرت پورے همغاړه
چه په خوابه بنده نواز شه مهربان
تا ته راغلو خصمانه ئې ستا بویه
ده ویل ما نه مشکل دے دغه کار
هسې نه را نه خفه شي خوش نفس
په تحقیق دَ فاطمې داور بلکل دی
قد سره هم فاطمه بي بي همغاړه
نه ددوی خفګان نه غاړه کله به دم
فاطمه بي بي ته زه به سفارش کوم
والیبت پیغمبر یو کوو سوال
امید شته بي بي به وکړي خوارے دیره
کمه چه شي بنده نواز له د وسوسه
په ژړا او په ناروسته به نم
په کوبیان به ئې راتلے له غم او خفګے
دالیبت پاک حضرت سره همغاړه
ستا نمسی دے له هغې ځني دلګیر
خوار بنده نواز له غم کوه ور غوږے
په حیا صاحبان ته وباله اے یاره
په وطن د کرامت کښې د مراد سوره
اي په بخت دَ غوثیت نا ستنه نواب
کم خطا بنده نواز نه وے راغلی

دنګد په سفارش عفوه کړه خوار
کل ولیان په دا اسره ولاړ دي خوار

لوی پیر و وفاطمې ته خاموړې
د بنده نواز په حق باندې عمخوړے

خطائي مې دده نه عفوه کړو له
ولي ته چه په جرګه راغلې پخپله

ماجو کړ منلې ستا په سترګو سر
سفارش چه په تا کړے پاک سرور

خپله بخوه مې ورکړې دوباره ده
لس حصې بزرګي لا نوره ورسره ده

مبارك دې شه اې مورې ورځ یاسه
ما بنده نواز بخښلې دا خلاصه

بزرګان کل په خوشحالي شو را رخصت
چه بنده نواز رب خلاص کړ له آفت

ورته ګوره که لوی پیر نه وی بخښنه
خوار بنده نواز به ورك وه له د کنه

په ولیانو کښې بیا شه هسې مشهور
چه صفې کېږي ځای پځای یاره مذکور

په کون کښې دده دے عظیم شهرت
چه ګویائي هر سړې دی په صفت

ګوره هسې د بغداد پیر دی مقبول
چه حیا یې نه کوے خپل رسول

خوار مُلا نعمت الله محدث نوکر دې
لاس په نامه ورته ولاړ شام و سحر دې

په نظر کښې که راشي ددې رند
همیشه به وي په دین دنیا خرسند

نهم مناقب جناب غوث الاعظم که بعد از وفات در روضه خود در سوال وجواب منکر نکیر را گفته بود

په کتاب کښې مې لیدلې تقریر هسې
نه به وي په جهان لي نظیر هسې

چه جناب پیر دستګیر بیا موند وفات
پښخ یې په تکفین شو هغه نیکذات

خښې کښېنو په روضه کښې هغه خکلې
چه واپس ورځني راغلو کور و کلې

ورته راغله په تلوار منکر نکیر
وچه ګوم دے خدای رسول دې کړو تقریر

پیر صاحب ورته ویل چه را اوره هوش
دا حما خبره شه واوري په ګوش

طریقه هم د سنو اول داده
چه خوك راشي مسافر په بل هواده

اول واچوی سلام چه دا سنت دی
دا سلام سنت دې دپاك حضرت د

له سلام نه پس بیا کړي سره خبرې
تاسې ولي دسنتو نه شوي لرې

تاسې واچوئ سلام به اول واد
نه به در کړو هر کلې په دا رمداد

بیا به ورستو سره کوو شروع ګویا
دوسلام واچوه بیا ویوه لاس

پوصاحب وِ اوّل زه کوم سوال
لوی پیروی علم دریاب کوی دی ستاسی
دوی ویل چه خموږ دے علم قاصر
دَ خدای علم بوبه دی بدرست جهان
پیروی تاسے بیایه خه کړی انکار دی
چه رب ویده اکوم زه آدم
چه هر کله پیدایش مه کړه دَ آدم بیا
دوی به کاندِ همیشه فسق و فجور
دوی به کړی دَ نفس خپله فساد و نه
تا لره به کوو موږ ده عبادت
داجواب تاسے به کوم دلیل ویلی
دَ آدم اولاد کښی دی پیغمبران
موسوم تاسے کړه نبیان به عصیان تهی
چه منکر نکیر خبر شویه احوال
دوی ویل چه موږ پوهی نه یو کرم
موږ به کل ملک به حال کړو خبر داد
لوی پیروِ چه بوله ما نه شی رخصت
هسی نه چه تاسے را نه شی به بیو ته
دوی وِ بنده بوه دوی بوشه روان
چه بوځوان له موږ نه غواړی داجواب
هر ملک چه واوریده دغه تقریر
دوی ویل چه موږ ته نه راځی جواب
لندی وِ چه رب موږ خلاص کړی له دغه
دوی ویل چه ای خموږ پروردگاره
بوبنده ستاسے جواب غواړی له دے شانه

دوی ویل چه را نه وکړه قیلوقال
به دی باب کښی به اوس چه را ته ستا پاسی
احاطه دَ علم نشته دَ قادر
پو صاحب چه واوریده دَ دوی بیان
بیا به کوم دلیل موکړی داگفتار دی
تاسے فوو ورته هسی مقدم
دَ آدم به پیدایش کښی دَ دے دعم بیا
به گناه شره به ځان کړی له تا دور
آدم مه پیدا کوه اے بیچگون
به هر وقت به هر ساعت ثنا صفت
به فساد چه مو تمام آدم ستا یلی
ولقد کرمنا هم وائی سبحان
وائی خوک به دغه هسی ویل کاندِ
دَ خبره آوریده وشو پر ملال
نو ملک به دی کښی دی موږ سره سیم
چه دوی خبر جواب کړی به داگفتار
دغه بلا د نا ستو وی اوس به ضمانت
دا قصه به هر کله وند رسی سر ته
دغه عرض لی وکړه و ملکوته عیان
وائی خه علم دَ ستاسے به دا باب
به جواب کښی هر یو شه یا حقیر
خپل خپل لاړ شو وکړو عرض به پاک وهاب
دَ پاک رب دربار ته لاړل کلهم
ته به خپل عالم دی مربی یا ستاره
به جواب دَ هغه موږ ده پوهیدوانه

رب ورته شي په زارۍ او په سرو
ترې عفوه وغواړي د تقصیرات
ملائک لوی بې نړ لاړ لې پرته شو
هله شو د پیر صاحب خنې آزاد
ستا دښمن لعنت الله به وي خجل
چې په سر یې وند عذر بار سوري

هسې نه چې د ره نه راشي خواري نوري
ولېښتو چې وا ورید و دا مقالات
په زاړې په عاجزي ور ته ګویا شو
سر کوونکي د مراد دې پیر بادشاد
کم خان کړې د پیر صاحب د دربار ملا
همیشه به د ره ته وي دښمن کوږ کوړ

دهم مناقب در بیان آنکه یک عالم در ازل کافر بود بفضل الله تعالی و به دعاء جناب غوث الاعظم به ایمان مشرف شد

ناقل د لنډ راته کړې روایت دی
هندستان کښې هسې والي عالم و
په هر علم خبردار وه له هر باب
ور ته خدای ورکړې وه د علم نور
په ور ځ د ده بزه کښې تر شجال
مناسب چې ته ونیسمه پیر
وه چشتي معین الدین په صدق و
په تمام هند کښې د ده د بزرګۍ زور و
دا عالم شه ورته اغوز کړه کفنانه
په نامه یې د تعظیم کېښوده لاسونه
ای په تخت د غوثیت چې ناست نواب
رسیږي هر مرید ته سم د لاسه
ستا دربار ته م راوړې النجاة
کړم شمار کړې په حلقه د مریدانو
کړم ستا د غلامۍ حلقه په غوږ شي
چې چشتي معین الدین وکړ نظر بیا
په تقدیر کښې خو کلي دا عالم کافر وه

له کتاب رسیږي په فصاحت د
چې مشهور په عرب وپه عجم وه
ترې زباني د دقیقه نه وه احباب
نه یې وه ثاني د علم په پوهور
چې خاوند ما ته را کړې دا کمال
په بخت ساعت م شي دستګیر
چې د خوار و عاجزانو یې کړ غوږ
په هر ما یې هر سر کې حلقه په غوږ وه
خاص د پیر معین چشتي دربار ته
دا تقریر یې ور شروع کړه له مضمونه
نازولې په درګاه کښې د وهاب
ما عاجز هم له چو د غم و باسه
په خاطر کښې طریقه م د تعاده
خالي نه دې تللې څوک له کاملانو
په جهان کښې په ما د لوی زورونه شي
د جین په طغرا خط کښې برابر بیا
دو زخي لیکلې د غني قادر وه

ورته و معین الدین چشتی نامدار
په تلوار یې لوی شه خوشحال ددې
چه خبر شه دا عالم په حقیقت
ده ویل چه خدای په څه وشوې ناپسند
مه باید چه پیدا زه نه وې لمړی
فریاد و نه کړ لی کول په ژړا سره
هر ولی به وړ نه کړ د غم تقریر
په داشان چه نا امید شه صاحب
چه لوی پیر له خوا نو ورشه په تلوار
د مولی په در قبول هغه نیازمین دی
د دعا غوښتې چه د په کړت راسره
کړ اند ورغلی په خط د ده دربار ته
ناامیده په رانشی له هسې ربه
کړ اکسیر نظر د ده دربانی کښې وې
دا عالم چه ورغی نور نو بغداد ته
ده وای د خوار دعا جو و دستگیره
زه چشتی معین الدین یم راشی
ته لیکلی ازلی په نصیب بد لی
گرزیدلی یم زه په هر وطن کښې
هر ولی له خپله دره یم رټلی
چه اسره یم پاتی نه شو په هیچ ونکه
په تقدیر کښې که خما څکلی دوزخ دی
بس له دی به ستا د در کوم خدمت
تکولی هر د ستا په لمن لاس
چه لوی پیر شه خبر دا یې دې احوال

چه نه څکلی په تقدیر کافر خوار
باقی مه کوه له ما سره خبره
په ژړا په فریاد شه هغه ستا غی
بد نصیب شه ملا خما خواری خوښ شی ند
چه بشره م په غمونو د نورې
گرزیدلی د هر نور په دره
چه وه نه ته لی لایق د [illegible]
ورته هسې رنگ ښیاو و عجائب
ستا به وکړې خما ند هر چارې
دې ته ده پاک رب العلمین دی
مقصود و نه د لوړه د درست عالم
دی به ستا غوا په وکاڼ غفار ته
ستا به ما ته شی په ده د هجران نند
ستا دعا به د کفر زنار پریوږی
د لوی پیر په مخ کښې شه له فریاد
ای په بخت د کرامت نا ستر امیره
ده و ستا پیروان پروت د کفر په
ته خما له دره [illegible] بتر د
هم په چین هم په ماچین [illegible]
وا [illegible] دی په نصیب ستا [illegible]
فریادی ستا د [illegible]
ستا له دره به لاړ نه شم [illegible]
که اعراف وی که دوزخ وی که جنت
که د خدای د پاره نه و کړې اخلاص
لاس [illegible]

www.musalpakshared.com

په زارۍ په عاجزۍ وه ربه مولی ته — وایه به تول مخلوق محتاج دي تا ته
رهنمائي د همه وه ګمراهانو — ستا د فضل سوري تلي په خوارانو
د غوث خوان دي په امید ماند راغلي — هر ولي له خپله دره دي شړلي
خدای ته دعا غوښتنه کړي اوس قبوله — داسي که خلاص کړي ته د غم له نوله
که کافر دي په ازل کښي تالیکلي — په خلعت ئې د ایمان کړه سرپوښلي
کړه په دین د محمد ئې سرفراز — دروازي د جنت کړي ورلوه باز
په ګورستان کښي پرانشي قصو — د توحید لاره د عاجز ته کړه ظهور
چه دعا یې صاحب ختمه کړه ګورستان — آواز کړه هاتف په ده په هسي شان
چه دا ځوان کافر لیکلي ازلي دي — د اسلام او د ایمان ښځي خالي دي
ما دوزخ لیکلي دي ده ته مقام — د دي ځوان په حق کښي مکړه کلام
سوال د ده په حق کښي ستا نه قبلومه — د دوزخ په اور به دي عذابومه
په مضمون چه شو خبر د بغداد پیر — له خپل رب څخه شه په زړه زهیر
ده ویل نه د هسي سوال یم د ګور ته — اوس به پریږدم در ته وزه د بغداد احد
کند چکول د فقیري د واخلي پیرته — بیا به لاس چرته نه نیسم ستا دره ته
مشهور دي په لوي پیر ګوره د بغداد — بې د اسوال کړم اخي غواړي مراد
خلق ما وسیله نیسي په دربار ستا — چرم سوال به قبلوي او سودي لصیا ستا
په سفر به شمه له بغداده پیږم — په ځنګلو په میرو به قدم کیږدم
دا ئې ووئیل ئې بنګښته کړ ګذار — له بغداده پا هر وخت شه هوښیار
غوږ په وشو له هاتف هغه دم — مرور له مانه مه شه په قدم
ستا دعا می په درشل کړه مستجابه — خلاص م کړه دا ځوان د کفر له عذابه
دروازه می د جنت کړه ور ته بیرته — تا چه راوړه التجا خما در ته
د عالم نعمت الله شه برکرو — مشهور شه په څو ملک به هر دیار

یازدهم مناقب در بیان سوداګر له جناب غوث الاعظم په برکت کفش مبارک خود از زیان رهانید

تاشده وا وره اوس یو بل عجیبه نقل — له دوا وریدښتي حیران په رونه عقل

هسې والې چه د لوی پیر د وران
دی لګولو تجارت بسې وتلی
نفع ورکړه خاوند پېره له هر باب
په خندا په خوشحالی شه راروان
هلته غله شو په ګوځ خوار باند د وخان
سوداګر چې د بغداد د پیر په لور ګړ
پېره د غلو لاس یې شوم خراب
قوزخان بنځه یې وی خما په طمع
مال او سر مې تښکواند د پیر ذاتانه
چه لوئې پیر سوداګر ته په زړیا
هغه وقت په مصلی ناست وشکرانه
په تلوار شه را وچت د سوروو
دا پېژه د غلو په لور شو له روان
هر یو غل ئې په وهل کړ پرو کړ
مال ئې پرېښوو ترې وتښتیدل واړه
چې داخل ښهر په خپل کور په کوم ساعت
ورته خلق په راتلو د کوره وکل
سوداګر چه خوموده شه د مه ګیره
په دربار کښې چه داخل شه کوم ساعت
ته وای د خوار عاجز مدد ګاره
په مدد د کرم اند وی رسیدلی
مدد د سره به خلاص شوم له بلانه
ستا په د سهار شکوانه د سر و مال
له مانه دا شکرانه ته په دربار قبول
شکرانه ئې په شیخ الحال کړه

د بغداد یو سوداګر وه عالیشان
په هر ملک په هر وطن وه ګرزیدلی
خبر وایم چه با هم وه له حساب
چې داخل ښهر دې به سر د بیابان
چې ټول مال ئې تر تالا کړ په یو وار
د مدد شی پیره غلو باند زور کړ
د غمو نو به اور ته سر شه کباب
بلار موتلی را به ورې دولت به جمع
را مدد شي وکړه غلو باند زیاته
خدا یه اوس د سوداګر حاصل کړی
دې مشغول په عبادت د پاک قدیر وه
پېژه ئې خپله ګزاره بې تاخیر
په وهلو وهل پرېږ شو خما جانه
چه یه و پېژو خپلو ګټلی سر اسیر کړ
سوداګر ته راتلو به هسکه غاړه
خوشحالی ورکړه شوه نې نهایت
بوتړل مبارکی له سوره پېلې
د لوی پیر به خدمت لاړه وشمیره
د تعظیم لاس ئې په ستړې کړه اوچت
ای په سخته ساعت کښې هر چا سره یاره
په تحقیق سره به وم د خاوند سلي
ای د اولیاؤ شاه میزانه
ستوی بیشان ستا له سوید اتمال
خلاصی مې شي د خوار عاجز غم له بوله
سوداګر ته رب لای کښاله کړه

www.musafarshaheen.com

ای ملا نعمت الله کړه بیان تم | تر څو داسي پیر لوي څوک کړي غم

دوازدهم مناقب در بیان آنکه شخصی به پیش جناب غوث الاعظم صاحب آمده که بوعوض تم مرگی است

هسي وایي یو واړخ لوی پیر | ناست وه دي د غوثیت په لوی سریر
غوبیکي لکه ګل د نوبهار وه | په طاعت په عبادت کښل استوار وه
د عزت په مسند ناست رب تر دواړو | ولاړ داغلو یو سړي چه په کوم کار وه
رودي او ښکوئي روان د مخ دپاسه | سر ټیټ دي ټکوه یه دواړه لاسه
ده وای د دعا جوانو فریاد رسه | زه یم وي د اختیار ده هم له وسه
ده پیرکوم کښي یو شخص په دم ژغوره | یم ضرب د مرګ وه خواره چوره چوره
طبیبان د جهان شو وهرپانیستي | وایي دوی دي د علامی د مرګ
دم درود کله کوي پردي اثر | د رنګ پر رنګ راغي احوال په دا بتر
دیر یوزه کمان او عالمان مم راسبتلي | مقصود سر نه شو هیڅ پیر نه تللي
اوس در یاب تر ستا راغلی په سر تور | په نظر لمد رحمت ماند وګوره
کډ دعا وکړي په حق د هغه خواري | د آسانی رب په دي کړي ګراني چاره
لوي پیر وویل ورته مکره وسواس | ته د غم مه کوته وکړه هسي باس
چه لوي پیر ویلي دي هسي پیغام | چه لدي کوره اوس خپه پار مقام
د بغداد یو هسي شان د فرمایلي | دو باره چي کوره شي په دي کلي
د غوثوان شد وا روان په هغه دم | ور پیره د خپلي ښځي سر ته سم
کړه تقریر ئي د لوي پیر ور ته بیان | صحت یا به ښځه کړه غني سبحان
دو باره چي بیان شوه په رحمت | د بغداد په سر صاحب په کرامت
ای ملا نعمت الله خبر عالم دي | په سختي کښي مددګار غوث الاعظم دي
چه یا دکړي چي چا دي پیر اخلاص | ده منکل و ربانه وي بیولي پاس

سیزدهم مناقب جناب غوث الاعظم در بیان آنکه هندو مرده را به دعای خود زنده کرده و مسلمان شد

راشه واوره روایت بشم مزی دار | له ناقل دلته دي هسي ګفتار

چه په دور د بغداد د پیر صاحب
او سید لوی هغه وو د دربار خواکښو
هسې شان وو له ورکړے پاک رب نعوذ وه
سیالی نه وه د دنیا له د دولت
د دنیا امیران ده ته فقیران وو
نو لجهان حلقه به گوش لې وو د در
په دا شان بازار کرم د غوثیؤ وه
کله کله به د غه هندو دربار ته
وربسکاره چه به نشه د اشان و شوکت
دو دستند سلام به ئې وکړه دستګیر ته
ده به و د ځان سره پاک اغفاره
داسې نه به وو لوئی هیڅ ته دا له
د لوئی آوازې هر طرف ته خورې دے
داویل به ئې گول چه به واپس شه
دا قاعده وه ده نیولې هره ورځ
یوه ورځ هغه ولی د رب نیازمن
ده نو به وا وریده شور وشی وکړه پوسلن
چه ئې لو به هره ورځ ستا دربار ته
چه خبر شه پیر صاحب د ده په حال
چه د هغې لوئی خماوند لیدن له
دی خما الدمرید انو ته دی شمار
په تحقیق چه دے لائق دے د جنت
چه لوی پیر ته ئې حاضره جنازه شوه
ده په قم باذن الله هغه وروندے کړه
مشرف شه په اسلام دا بختور

دا ئې شه وا اوره د غه هسې عجائب
چه د پیر صاحب مرید وه د سے لویا لکښ
په دې به له سکندر زیات به خلوره وو
یو امیر ناست وه په تخت د غوثیت
فقیران د ده د درجو بادشاهان وو
ملائکو ایخو به د ده خدمت ته سر
هر سحرے د ده د در په چاپلوسی وه
تلو راتلو د پیر صاحب غوږ لګفتار ته
ده به دا اس په تعظیم کړه دواړه او چت
په ئې لوا به بیا روان شه چیل جاگیر ته
خر لوئی ورکړی نا ده بلی شماره
په تحقیق د بسکاره کړی لوئی خیله
په دربار کښی خدای ستا د اقبال سوزه
بیا به دے د کانه بار چیلی په هوس شه
که په شین که به باران وه که ورځ
په دربار د غوثیت کښی ناست امین
چاوړی هغه هندو دی دا زمان
هندوان هغه هندو ورے سو لود پاره
نور لئی ورې یو مرید و ته ئې الحال
اوس چه کرم وو ته بسکاره لوئی خیله
د هندوانو ایدی ورسره کاد
زړ ئې ئې لوئی جنازه په دا ساعت
ورته لوئ د جنت بند دروازه شوه
و په غاړه ئې د خدای دین غوړوونے کړه
دی د غه کرامت هر چا و ته ظاهر

www.mlsapakshaheed.com

خبر نه یم چه بیا شته په دنیا یانی — له پدر گوهر باندې وکړي نوا نی

ای ملا نعمت الله شکیبانی خوان دی — چه پرستم د هند او د مسلمان دی

لکه دی دی د عقل په چل سر کښو — خان ملنګ او غور زوند ده په در کښ

چاردهم مناقب در بیان آنکه جناب غوث الاعظم زا پیر زن فرزند خود بمراد تلقین مریدی آورده وجناب غوث مرغ بریان شده بدعاء خود زنده کرده

ځه عجب نقل مې بیا دے اوره ته — ما یخچله په کتاب کښې دی لیدلی

یوه ورځی هغه ولی د بزرګی سر — ناست وو هغه په عبادت د پاک اکبر

ولاړ اغله یوه بوډی په غم ډیره — ورسره یو زوی وو هغه بدر منیره

کینا ستند د صاحب مجلس هغه ځوا ده — خولئی جوړه کړه لهسی شان گفتار ده

وجای د پاک حضرت د چمن گله — په بوستان کښې د توحید ناسته بلبله

ستا نامه د غوثیت ده هر خوا ته ختلی — زه هم خواره په امید یم راغلی

دا خما سره چه دے نور البصر — ستا په عشق کښې دے هر کوره کوره کوی

ستا لره مه قربانیږی په هر رنګ — هسی وائی چه د دره دی شو ملنګ

لکه ته په علاما تو کښې کړی شمار — په قراره په پښی لهغه شی د ا خوار

چه خبر شه پیر صاحب په حقیقت — د بوډی په زوی ئی وکړه شفقت

چه بوډی لاړه د اهلک ئی هلته پریخو — په تلقین د پیر صاحب ئی خاطر یښو

په صاحب ورته شروع خپلی تلقین که — په خلوت ئی ور د شمنان نیز کړه

په گلزار کښې د وحدت بو عندلیب شه — مستانه جام ئی د وصلت ده ده نصیب شه

په خلوت کې په زیه فکر د مولی وه — شپه او ورځی د توحید په مشغولا وه

بی پرواه له همه و نعمتو نو — د ډیره قوت ئی عبادت د پیچو نو

لوږه و تنده ولکه یا نره د خزان کړ — لو وانه خان ئی سنئی د عشق په ځان کړ

د اور پښتو په دوکی کنډران ده ده و — تو خپستم د لیله نفس شیطان ده ده وه

یوه ورځ د ابوډی وه علم دین ته — زوی ئی ولیده چه څو شو وه کفن ته

دستر خوان کښې پرنده وه او رنبقیبه — د بوډی د غمه او چه شوله وینه

لږ خوند نه شوه په غم بوډۍ بهر … چه لنګر د پیر صاحب ئې شه نظر
په خو قسمه په کښې وو په خوراکونه … زه به څه د هغو کړمه صفتونه
شنه پولاؤ قورمه حلوا شوملې صاحب … کباب خکالے تلید لے عجائبه
سره چرګان به دسترخوان شه مریدان … په کښې وو د پیر صاحب پالند قطار
چه بوډۍ ته شه داواره په نظر … ژړلې ئې وې پیر صاحب ته په هنر
پیره ستا خوراك عجب ښکلې نعمت دے … خمانوې په خوارې او په ذلت دے
ما ویل لکه چه دے په تامین دے … داسې نه وه په ستا پرده کښې ئې عجز وې
خبر نه وم ته مرغان خورے تلولې … خمانوې شه په تشان لکه د خلې
او ربنبینه ئې پرته په دسترخوان … بوډره میسر نه شه ستا نحاشان
په جواب کښې ورته وې پیر دستګیر … ای وې چه خاطر جمع نه کړې زهیر
نه طاقت لوم د دے خوراك هرګوره … ځه خبرې ته د دے خوراك لږ نوره
ذوې ستا کله لرې د دے طاقت … راشه او س چه ده ښکاره کړمه حکمت
بوچلك پوخ صاحب ته یو وه هغه آن … صاحب ورپاس په حکم د سبحان
چرګ او وچت شه له تالې نه په سمی … هم آذان ئې کړو شروع هغه ساعت
چه بوډۍ ته شه ښکاره داهسې کار … په پېښ خپل ویلو زړه شوه توبه کار
اې ملا نعمت الله بخښ په پولوئې … څکه هر یو کار په پرده باید آسان دے
که هښیارئې بلطف ته مکره خنك … خان خپل و شمېره ده تر د ر ملنګ

پانزدهم مناقب در بیان آنکه یکی از اولیا جناب غوث الاعظم صاحب را ترك دنیا گفته بود و بعد بمرض شدید مبتلا شد و بولایت او قایل شد

هسې وائی د لوی پیر په شان کښې … یو ولی وو د برزګۍ په کار خانه کښې
ترك کړې ئې دنیا وه خدای د پاره … بلخۍ ئې نه وو لخدای له سر یکاره
د دنیا په کار ئې نه لرله مینه … په یو زړه کښې سینې کلې دوه زړه کښې
یو وسره پېښ شه پیر صاحب د ربانې … پیر صاحب ورسره راغله په مدارکښې
د غم برزګ چه نظر وکړ حکمت لور ته … ډیر او ښان آسونه ئې ولید لهولوته

طبیبان ولاړ وې د عراقیانو
چه حساب ئې په قلم نه شي یارانو

د بتوګلو په کښې لا پروت هم وې
څوک به تلې څوک راتلې څوک په دمې وو

د غلې په کښې لا پروت وو انبارونه
د غوړو د ړیجو به څه کړم حسابونه

په دې ځنګونو ئې خیمې وې د اطلسو
چه په ساخت ئې استادانو کړې وسوه

په کښې وې قبې د سرو زرو آبدارې
دغه بزرګ وته حیران پاتې شه بارې

د دې بزرګ په زړه کښې نه شو دغه خیال
چه بزرګان کوي کله تعلق د مال

بزرګان نه کوي هرګز په دنیا مینه
دلته ځې د بزرګۍ نه بهر دینه

هغه نه کړم ولې چه دولتمندو
اولیاء د ړونې خپلې حاجتمندو

الغرض چه دې ولي واخست رخصت
څه به دوایم په ده ولګیده زحمت

په مرض شه ګرفتار له حده برات
په علاج د خوار شه ستړې اولسات

طبیبانو ور ته فوق پیسقال
څه د رنځ جوړیده سنا بیکاري محال

مګر نه و علاج ئې واړه کتابونه
چه ګلې وې په یو ځای چو ته آسونه

یو اس هره ورځ حال ئې شي ستا د پار
ویندلې ته یو ړې کوي په حلقو یا مداره

په داشان چه وشي څو ورځې عمل
که خدای کاندې ته به روغ شي په تو حل

ولي د کارو نه هیڅ نه شي له تانه
د اکارو نه بوره کینې له سلطانه

چه خبر شه په احوال هغه فقیر
څه به دوایم هغه د زنګ کړ شه پیرو

ده ویل خدایه چه څه وکړم تدبیر
دا ته بیو شي وایه کله له فقیر

چونزده او چوته د غه علاج و نه
مګر خدای را باندې وکړې خپل فضلونه

یو مرید ورته ویل چه ای صاحبه
شوه زیاده مې خبره عجائبه

که لوي پیر له مرشي ته پد ازمان
دا مشکل به شي له ده نه آسان

پیدزه ګونو اس لرې په خپل دربار کښې
سرو مال لګیني هغه د رب په لار کښې

هغه پیر چه شه خبر له دې بیانه
د سفر اسباب ئې جوړ کړه له سامانه

د بغداد په طرف ده وینوه لاره
چه حاضر شه د لوي پیر په دربار

چه لوي پیر شه خبر دا په حقیقت
دغه حکم ئې جاري کړه په سرعت

چه نواسي حلالوي ده ته همیش
چه هیڅوک په کښې را نه وړي کم و بیش

www.musapakshaheed.com

چه فرمان هسې جاري شه د لوي پير — وايه کلمه پر چا کړو په کښې تقصير
هسې واني د لوي پير واړه اسونه — په علاج کښې نه دې بزرګ قرباني شونه
دغه بزرګ له پاکه مولې ورکړه صحت — په خندا په خوشحالي شه را اوچت
چه حاضر شه په دربار کښې د لوي څښتن — لوي څښتن وکړه دغه بزرګ ته دا بیان
مال دولت کنزه هر ګوره پيلمه — صدقې لره ئې نه د دوست ساتمه
بې له دوسته کور کړو د دنيا ګرد — دا دنیا ساتمه نه د دوست د یاره
په ويلو خپل دا ولي شه تو په کاره — د لوي پير شه خوشحاله منت باره
اى ملا نعمت الله هسې بزرګوار — چه دولت ورته د خاورو نه مقدار

شانزدهم مناقب در بيان آنکه جناب غوث الاعظم بچه سوداګر را به دعاے خود زنده کرده بود

نه شه دا مناقب وګوره عجب دې — چه بیان د کرامت د پیر صاحب د
هسې واي يو تاجر وه د بغداد — د دنيا دولت ئې هيڅ نه وه تعداد
خدای ورکړې د دنيا د دولت زور وه — د دولت صفت د ده به هر لور وه
بېحده کو غلامان وینزې نیکخویه — کنیزکې به ئې په څه کښې عنبر بویه
د آسونو به ئې څه کومه شمار — په هر ځای کښې وو ولاړ قطار قطار
په هر ښهر کښې وو د ده کوټې دکان — الغرض چه بوه پادشاه د عالمیکان
ده لنګر په نوم د خدای وه جاري — مړوه به ئې په صبح و شام وګړې
هم مرید وه د بغداد د صاحب خاص — چه خدمت به ئې ده کړو په اخلاص
سر و مال وه د ده په در بندلي — په همه مریدانو زیات ختلي
په طاعت د رب کښې هسې استوار وه — د لوي پیر به ورسره هم راز دار وه
خدای ورکړې سوداګر له يو پسر وه — تا به وچه په آسمان ختلی نور وه
د ښائست ثاني ئې نه وه په وطن کښې — نه په چین نه په ماچین نه په ختن کښې
د ځواني په ګلزار وه نوې راغلي — په هر ملک ئې د ښائست آوازه تللې
تقدير ګوره يوه ورځ هغه د لږ — له فاني جهانه وتاړه سفر
چه ئې پلار له حقیقت شه خبردار — چه ئې زوی په لور د حق و نیوه لار

www.mulapakshanshel.com

په ژړا او په فرياد شم را روان
په سر خاورے ئي لوستلے د ديوان

ده ويل صاحب کور ورم شم ميراث
د اجل سور وم کور کړه د زړه ماتم

باغ د مينے م تالاشه په خزان
ما سلا نو د اجل په ورېدو نالان

يعنے مرشد خمانو کے نازولے
فريادي پيره اوس يم تالره اغلے

که د خداي دپاره ستا را ته دعا شے
گوندے وچه م حاصل مدعا شے

که دا مړ زوي خما چرے ژوندے شي
ستا احسان به م د غاړے غوړندے شے

په صاحب چه سوداگر کړه خبردار
لاس ئي پورته په درگاه کړه د غفار

واي خدايه په دعا کړي خما قبول
دا عاجز سوداگر ته خلاص کړه له زواله

په دعا د پير صاحب هلک ژوندے شه
لکه مياشت د سوداگر زړه ورښان شه

په خاطر د پير صاحب خما غفار م
وسائے نعمت الله له خپل آزاره

هفدهم مناقب در بيان آنکه پسر پيره زن از زير کر مرده شد بود مادرش پيش غوث صاحب آمده و بدعاء او زنده شد

يوه ورځ يوه بوډۍ په شور و فرياد
د لوي غوث مخ کښ حاضره شوه بامراد

تحفے لئي د غم او خلکے پکړيان کښ
چه دا خوار ده وه په سور و زيان کښ

دي واي دا خوار عاجزه و مد دگار
اي پخت د غوثيت تاسته سر داره

په طوفان د غم لاهو شوم لکه خس
دهقان چي م وړے په پيش وليس

د اکر لاس د غم د بحر وم باهر کړه
د زړه حاجت خما د عاجزي سر کړه

ستا دربار له م راغلے په سر تورے
د رحمت په نظر ته کړه را ته گورے

په دعا رنگ شوے ستا تمام عالم دے
خکه نوم د مشهور غوث الاعظم دے

تا ته راغلم ننگيالي و که ننگ
کرم واچوے جولي کښ د مراد په ننگه

تن په خوي را اے خما کمر پور توي
لا تر اوسه پکښ پروت دے نه دي وړي

دا يتيم م په خوارے زاري لوے کړے
په خدمت م د ده آب د مخ توي کړے

گدائي م کړے ده کلے په کلي
ډيرے سختي م ده ده په حق زغملے

چه په حب د خواني راغے نازولے
د اجل سوره له ما نه دے بوتلے

که دعا وکړے په حق خما د خوارے
د غه زوي م ژوندي شي په دو باره

پیر صاحب وِ بوډی خُشه په ساعت
چه بوډی واوریده دَ پیر صاحب مذکور
چه داخله شوه په کور کښې هغه خواره
زوی وند موند په کور کښې شوه واپس
دی ویل چه ای دَ خوار و دستګیره
معلومیږی مسخری کوې راپورې
ستا در باندې پرې نه دم په آسانه
پیر صاحب وِ بوډیٔ ولې کوې شور
چه بوډی په بیرته لاړه خما ور ورو دم
زوی وند موند هر ګوره په خانه کښې
دې ویل پیره زه بیا لاړم دوباره
خما زوی نشته پیره په خپل ګوره
ګوره چه نه دې کړی ژوندی خما پسره
چه خبر شه پیر صاحب په دې احوال
ده وِ خدایا ماوه کړې تا ته سوال
تا چه سوال خما قبول نه کړ غفاره
مرور به وم شم زه دَ حضرت ور باندِ
چرې نه قبلوې خدایه دغه سوالونه
دا جای دَ فقیرۍ به کړم لاړې
حواله به کړم ښکه خپل ته دادواره
دائی فور روان شه په هغه دم
وله راغلو پیغمبر په هغه دربنګ
پیغمبر وِ وی ای خما دَ سترګو نوره
ستا سوالونه کل دَ خدای په دَ قبول دې
دَ حضرت په حوکلوی خوان شه واپس

زوی ستا ناست دی پکور کښې ساعت
په دودو کور ته راتلیه پیر سرود
ښکته پورته دی نظر وکړله واره
پیر صاحب له بیرته لاړه په هوس
ځوی کلمه خما کور کښې نشته امیره
اوس په لاړه نه شم زه بیرته له ګوره
دغه مړ زوی ژوندی خوار مړ له تا نه
خبر وره چه زوی ژوندی دې ناست په کور
ښکته پورته ګرځیده له هره لوره
پستلو آمد راغلو واپس په افسانه کښې
په داپوه شوم چه ته خانه په ما خوار دې
دغه زوی مې به یا باندې دې پور
په آسانه به پرې نه دم دغه دم
په خاطر باندِ هر لوره شم مدام
چه ژوندی کړه دَ بوډیٔ زوی فی الحال
فریادی به لاړ شم زه اوس تر رب دواره
حقیقت به ورښکاره کړم لا نه باندِ
ښکه خکه تا نه راغلم کړم عرض نه
بیا به نوم دَ غوث والنظم چرې
نه به ګرځم په خکلو په ښکاره
په طرف دَ روضی شه حضرت سم
ده چه وکړ په دَ روضی په لوړ آهنګ
بس دی مکوه نور نه باقی نوره
پکښې نشته تیلو وقال که زه اوس دې
بوډیٔ هم په ور دکار کړه په هوس

زوی لره ئی خدای ورکړ تو ندو لغم خالی | له هر چا سره بیا جوړه ئی سیالی شوه
ای ملا نعمت الله بغداد جاګیر کړه | خدمتګار خان د روضې دد دستګیر کړه
سر بالا بدکړی تا خدای په هر طرف | چې بزرګی دا د ربار دی مشرف

هژدهم مناقب در بیان انکه جناب غوث الاعظم صاحب برای اجمیر صاحب سر نو طبیده واسمان بدست مبارک خود گرفته بود

اوریدلی مو دا نقل له راوړی دی | سراسر ورته تاسو فکر چاوی دے
هسې وائی چې چشتی معین الدین | مشرف شه د لوی څوان په بس تلقین
په ورځ وره تلو ئیله پیر د بغداد | چې د هند په لوری نه حاصل کړه مراد
د اسلام جنګ که هر مقام کښی څخ | چې له هنده ورکه شی د کفر نښه
دین جاری کړ به هر ځای د پیغمبر | چې د غم په اور سیتی شی هر کافر
اجمیر صاحب ته وشه دا فرمان | په جواب ئی هیڅ ونه وی هغه آن
بیا په بله ورځ جناب غوث الاعظم | په دا شان ئی فرمان وکړ په کرم
ساکت بیا شه په جواب معین الدین | هیڅ ئی ونه وې پښ به هغه چین
په دریمه ورځې بیا پیر د بغداد | د اجمیر صاحب ته ووې په مراد
چې د نار شیطان د هندستان ته | چې د او په روی اسلام ته کافران ته
دین جاری کړی د نبی خیر البشر | ورته ووې په جواب د اجمیر سر
چې هیڅ شان مې زړه نه کوی اختیار | د صاحب فرمان مې دی په کردن بار
تو چې وانه ورم آواز د سرودیو | زړه به نشی تاسو هند ته هو آکیره
چې توی خوان دا وریدله نه دا جواب | سرودیان ئی دا طلب کړه پیر شتاب
مسرود بانی چې شول کوتی پوره | دا شروا وره ای صاحب کړئی کوره
د بغداد په هر پوکو کښی شو ساز | چې حیران ورته شو پالی عالمونه
آسمان تر که د وراړه هم دا غله لجونه | پو تو بله عالمونه شو بې هوښ
پیوستی راپریوته آسمان په کوږه | مزکی پاس اختیار د کولو له رموزه
چې بشکاره پیر صاحب ته نغه حال | پو لاس خکته بلی پوره ته کړه ئی

پیر یو لاس ئی ونیوه پورته آسمان   بل ئی ایښی وه په مزکه یکهمان
آسمان مزکه ئی تینګ کړی وو هر کوره   او که نه وی پریوتلی بد وو وروره
د اجمیر هغه صاحب هم مستانه شه   د توحید په باغستان کښی یکانه شه
سروالو کړه هم شه صاحب د کرامت   آفرین شه د لوی پیر په لوی همت
عجیبه نعمت الله ولی د خاص   چه آسمان مزکه ئی تینګ کړی وو په لاس
چه د چا په مرسته وی هسے ولی هم   په دا یوه شه بخره ئی بنده ازلی ده

نوزدهم مناقب در بیان آنکه جهاز سوداګر غرق شده بود وبدعاء جناب غوث الاعظم صاحب بر آمده شد

هسے وائی یوه ورځ یو سوداګر   چه دربار کښی د پیر شه راحاضر
پڅرا وپه ناره په هغی کوکاره   چه مخلوق دده لرشوره په کناره
ګویان ځی وریده د صاحب کښی   په ګویان بنئی ژړا تلی د فراق او ځکی
ده ویل صاحب غوث ځما کوکل دے   اندرون م د هجران په اور جلبل دے
د فلک لر لاسه هسے سرګردان یم   په دا یوم چه بدبخت د جهان یم
ما پشانی نشتر خوکے په غم نتلے   لر دی ژوندہ وایم شوی د خاورو سلے
پیر صاحب ورته ویل وکړه بیان د   چه په تا باندې راغلے څه طوفان دے
سوداګر ویل یه واوره پیره باشه   که ځما حاجت سره وکړې اخلاص
په امید د نفع ځی وم له کوره   خبر نه وم چه ځما بخره وه توره
مال اسباب م په جهاز کښی واچولو   خبر نه وم د تقدیر په چاره چلو
چه جهاز ورسیده په منځے دریاب   چه ناګاه راغی طوفان بد حساب
د څپوئی د آسمان سره سیالی وه   بده بخره م لیکلی ازلی وه
جهاز غرق شو ورسره هغه مالونه   ځه م خپل ځم پر دے ته او هم نور
په یوه تخته زه پاتی شوم خوار   شکرانه کښی هم ستا وه زر دینار
اوس یم ستا دره ته راغلے نوانی   چه فلک را باندی وکړه دیری زیاتی
د غم مال املاق غوارمه له تا نه   ته ځما په حق دعا کړه له سبحانه
پیر صاحب چه واوریده دده بیان   بیانی وکړه ورته هسی شان فرمان

چه ودخته دریاب ته وکړه دا کلام
چه ویلي دي لوی ځوان په تا سلام

له سلام نه ئي دي پس هسې ویلي
چه شما مالونه تا دي څه خوړلي

په تلوار کړه هغه ماوته باهر
تو قتي پکښې ونه کړې شه خبر

پوزره که پکښې تاو کړه مهلت
په یو څلي به د اوس کړم لت پت

د مي غا بوبه دکړم نهنګان خوراك
په قیامت به در سره ملي وي سیخاك

داروان شه سوداګر به هغه دریك
د دریاب په غاړه ودریده خوشرنګ

سوال ځواب ورته وکړه د لوی پیر
چه دریاب له ده ند وا وریده دا تقریر

مال اسباب ورته دریاب کړه اګذار
پوزره پکښې نقصان نه وه دوه چار

چه پیدا په ته سوداګر راغي دلبره
شکرانه ئي پوره لوی پیرته برابره

لوی پیر ځان نعمت الله کړي د همت
چه دریاب ورته سر ایښي په خدمت

چا نیولي چه د دي ولي لو څه ده
د هغو غوره به دین دنیا حصه ده

بیسیم مناقب دربیان انکیک دزد به برکت جناب غوث الاعظم از قید بادشاهي رهائي یافته بود

نا قل هسې بیان کاند له کتاب
دریته وایم غوږ په ند کیږه احبابه

په بغداد کښې هسې وایي چه یو غل وه
چه په بغداد ئي د مخلوق بیستلي جاروه

هم نه ئي شوکي دا ځي کړي سوام یه لاروه
چه ئي به نیولي تو نه زړا کوله خواروه

لکه چوکۍ بړاك د سړي ورته آسان وه
رحم ترس ئي کله شه په عاجزان وه

تو تخاب سست ئي ند وه په یو وه نماز وه
حرامان ئي غوښتو هم چال آوازه

دکه کړي به پردي مالونه خونه
چه ووان د ده له لاسي په کونه

سفر کړي پیر صاحب وه له جهانه
پوه مور وه هم د ده غلمه و واینه مانه

مجوره د کړه رضې وه د لوی ځوان
د خدمت وه هغه ایښي په خپل ځان

همیشه به وه د دي جارو په لاس
د خدمت به دي کولو په اخلاص

یوه ورځ زوی د ده ونښت په غلا کښه
چه د غلا اشنا وه تهلي په ملا کښه

کړه بادشاه ته ئي حاضر هغه مړ بود
بادشاه حکم کړه د ده په څوکي کښېنولو

چه د غه مبحت دیني صبا به دار
چه بل څوك نه کوي یاد اهسي کار

هم دې وتښتي د بندي وره په هر مقام
چه بوږي شو له احواله خبر داره
په روضه ا پر پوته هغه نیکبخته
راوسپین ہ بن د وقت دے لوی پیره
د هر چاسره دې کړے را خلاص
په زوړ بند نا دي زوړ نګ کړي عالمونه
د اخیل زړوی به اوس غواړم لتانه
د غه خیل زړوی به صبا غواړم خلاص
د رهښته شه بوږي پر تنوه په روضه کښې
چه صبا شو بادشاه وکړه فرمان
شو روان په غله پسې دښتا مچوبدار
هغه ځائے ته چه چوبدار ورسید
نه هغه ځائے قید خانه ابکار ته یاد
چه اخر په قید خانه شو چه ترورله
چه سلطان قید خانه نښه کل واړه
نوم نشان ئې چه ته نښته عالیشانه
بادشاه هم شه فکر مند په دے احوال
داسې کار ما هرګز نه دی اورېدلے
یو سړے ورته ویل اے عالي شانه
په روضه کښې د لوي ځوان وه لوياده
بادشاه ز ره هغه بوږي راوه لله
بوږي وزوي به غواړم د لوي پیره
چه بادشاه شه خبر دا رحقیقت
اي ملا نعمت الله په دې بلا د
خو ژوندي ئې په دنیا اوسه بېدار

چه د غلو په اخر دا وے سرانجام
لاړه دا د پیرصاحب روضے ته یاره
وے ای پیره زن په ملخواره ده سخته
ما عاجزه وباسه د غم له بیره
زن کډو نیسی څما عاجزي لاس
نه یوکس بلکه سلګونه هم زرګونه
چه د مرګ حکم په شوي له بادشاه نه
په تنګخه کښې پیر ونیسه څما لاس
په فریاد په ویڑ ب ا او په نعره کښې
چه غله راولي چه و مري د ازمان
چه قید یان ئې وو په کوم ځائے کښې قرار
ګیر چا پېري ئې چه ته غلو نه لید
خلق په د غه کار حیران شو له
دا خبره لاړه چا بادشاه وکه
خبر نه یو چه په کوم طرف ته لاړه
دا خبره چه بادشاه ته شوه عیانه
چه ئې ولید اتخت بسن شه خیال
چه ورك شه په کوم طرف سره متا کلی
د غلو تمام نښه وه له سوراخه
شوه معلومه خاوند ورسوه ټرمراده
په نیرونی له احوال بخښیدله
ورته نښه وه تیره کړے له تنګیوه
نوله بند یان ئې کړه آزاد هغه ساعت
چه نیکه ئې محمد رسول الله د
چه یې نه دي ته د پیرصاحب دربار

www.mypakshaheed.com

بیست و یکم مناقب در بیان آنکه جوگی بکرامت جناب غوث الاعظم صاحب مشرف بہ ایمان شد

آورېدلي مې له چا دا مناقب دي
هسې وائي يوه ورځ پير د بغداد
په چمن کښ لکه نيلوفر وه
په ګلزار کښ د توحيد خکلې بلبل وه
لکه مياشت تر مريدان چاپيره ستورې
ذکر فکر د ذره توت ئي حمد ثنا وه
چې ناګاه او به په لوی ځوان شو نښاد
زوړ ځپېږي د غم سرې کړه ګيو
په قدرت د خداى پيره زېږوا شو
ژړوانده ئي راخکته په هغو کي
ورته ووې د بغداد پير دستګير
دا جادو دې که منتر دي که حکمت دې
ده ويل چه اې د کل غوثانو مير
زه جوګي يم ځما پير جوګي ښکاره دې
نشته بل جوګي په مثل د ده لوي
په وطن کښ نشته څوک ئي د سيالۍ
مونږ له غره نه واوره ده لوه راوړو نه
پير صاحب ويل وړه څه اوس رخصت
په جوګي واخست رخصت له دستګيره
لکه باد هسې حاضر شو د پير وړاندې
ورته ئي ووې له مريدئ مرشد بهر
معطلي د تيوه کړې ده هر ګوره
نه ساتم ستا په شان مريدان

له دې وا وريده په دواړو کښ عجب د
په مسجد کښ ناست وه دې د خداى په ياد
ګير چاپير تر مجلس واړه عبير وه
په ثنا صفت مشغول د خاوند تل وه
هر چا سر ټيټ کړي وه د حق په لوري
په تسبيح او په تهليل ئي مشغولا وه
لوى پنزده له ښپې نه کړه ګذار
يو قدم به ښي له تا نه څنو تير
يو سړې نه را چاپيره ځنې دا شوه
د بغداد د صاحب مخ کښ ئي حاضر کړ
چه اى ځوانه څوک ئي ته وکړه تقرير
دا چه څې په هوا وايه څه حکمت دې
اى په دربار د خداى مقبوله دستګيره
څه مخلوق له ده نه تول په تراره دي
چه په علم د جوګيانو کښ دې نوې
څکه عمر تېروې په خوشحالۍ
او به څکه په تا نو ئي شوې له مضمونه
ما ويل ګونډي کار د دې د کرامت
ځو به وايم هغه د رنګ شه هوا ګيو
ورته راغي د غه پير په غوصه باندې
لياقت په تا کښ نشته سراسر
شد لهو له طريقي نه اى مخنوره
دا جوګي په تعظيم ودريد هغه آن

ده وواوره ای خمونږ د خوار میره
خدای دې وساته همیش د غم له باده
چه په حد کښې د بغداد ورسیدم زه
دا پېښه وه د بغداد د پیر کامل
بیا د سیرم حقیقت کړو ورته بیان
د جوګي پیر چه خبر شه له احواله
په جهان کښې داسې نښته چرته کس
اوس ورته ځم چه په جادو ئې زیروزبر کړم
د خپلې جوګ رسۍ به کړم ورته پیغاره
دائے وو روان شه هغه مردار
جوګي کیناستو په مخ کښې د لوی خوږ
چه زور ما سره ښکاره د کرامت کړه
که م پرې کړې لاني مه کوه دوباره
زه به دین قبول د پاک نبي سرور کړم
بابه تا کړم توبه کار له ولایت
بابه ستا د فرمان شم حلقه په غوږ
بابه ژاړې راته اوس لکه هلک
پیر صاحب چه واوریده د ده تقریر
چه تلوار کړه خلقو ته دِه اشکاره کړه
جوګي راوړه یو کب پټ په لاس نیولے
پیر صاحب و دا ماهي دي د دریاب
پیر صاحب وخما دی دې بانه وار
پیر صاحب دوه اګۍ راوړې د قوتري
لوی خوان و خرم پټ کړې د ید لاس
د قوتري دوه اګۍ راوړې تا دی

ای پخت د فقیرئ ناسته بخیره
په هوا چه زه را تلمه بامراده
و پېښه را پېښی اغله ځکه منئ کړم زه
بیانئ وکړه تخص راختی ګُل
بیانی زه کړم را رخصت په هغه آن
نورلی ورته ځم اوس د دې حوان خوله
له فرمانه چه خما دی پیش و پس
بیا م سکینه سزاده له د دور کړم
جوګي نه د دې اتلاس په ښندې دواړه
ورپسی د مریدانو وه قطار
بیانئ کړو ورته شروع هسې بیان
یاما پوه کړه یا د خپل خان ملامت کړه
که زه پرشوم روان شم به ستا پیر لله
که ته پرې شوې شه سزا به د له درکړم
یا بنده به خدمت سر کړم د ره خکته
یا به لاړه د ملامتي شی ستا زوړ
یا به ما کړي په تمام جهان سپک
په جواب ورته وئیل روښن ضمیر
بیا خما کرامت کوره ننداره کړه
وایه څه شي مې په لاس کښې پرورې علي
تلمه دې لاس کښې نیولی په حساب
جوګي وستي فنه کړې شه بیدار
چه پوه نې و د کوه قاف له غره ندلوے
جوګي زه ورته شروع کړه د غ باس
چه به هو ورته د کوه قاف له غره نه راوړي

الغرض یو په بل و شو ازمیښت ئې
حیران پاتې ورته خلق د مجلس شه
کړلو یو پیر به په آسمان کښې کیني نه
حیران پاتې شه لوی پیر سر د غه چارې
په درگاه د رب پورته کړه لاسونه
په باطل دین کښې ورکړې تاقوت دې
سر قراری کړې په دین د خیر الناس
خلعت نیکې د ایمان کړې وریخاره
چه فارغ له مناجاته دانیک نام شه
که ډیټ د جنت کلا وړ په لاس
چه جنت له ورته ننداره د کفار
نور په هر شه خبر دار دې بهشت
د دنیا هر یو شي ده وته ښکاره دی
که راوړې ورته د کل جهان خیزونه
مګر دخل د ده نشته په جنت
له جنت پیر صاحب راوړی وکلا بیا
چه یې لاس کښې ما دلته د نول
امانتي وو د جهان خیزونه واړه
په هر شي د جهان پورته دې براوړه
پیر صاحب ورته ښکاره د جنت کړ
جوګي ته و ملامت شو هم بېخوره
رنګ د کفر ئې صیقل شه په اسلام
د لوی پیر په مریدانو کښې شه شمار
مریدان په قدسیه وو خورا ګڼه
چه لوی شوان نعمت الله د ځاځیو دې

یو د بل په ویل د بل حالونه
هر ګلونه بر د دوئ په بوبل عرس شه
جوګي زړه په پر د فکر خوا کړه یخه
چه ور پېښې د جوګي نه شوې دشوار
د اې خدایه نه خبرې په حالونه
بل غم نه دې د غه واړه ستا حکمت دی
هم لې پرې ناته ته په داخپل پاس
ترنه بوره دا د کفر خبرې وایمه
بیا الوړه د هاتف ور الهام شه
بس له هغه به پوره کړې د انخناس
خود حیران به شي جوګي په خپل چار
د جنت په کلا به دې کړي ملامت
لې جنت چه کافرتي کناره دې
یو په یو به دې ته و وایي حالونه
چه خبر شه پیر صاحب په حقیقت
وې وایه جوګي نه په علم خپل بیا
جوګي شي په دربست جهان کښې کونه بیا
جوګي ور ته لوړه لاسونه د واړه
معلومیږي لاس د لش د نار پروره
چه جوګي ئې مدد په کار خیال کړه
اې بدبخت د ملامت ناسته امیره
په جوګي ئې لیځو د وصلت د مینې جام
په پوه شکرانه وو د غفار
مشرف شو بیا سلام واړه بشا غږ
په دنیا په آخرت هغه امیږ دې

www.musapakshareef.com

اتودوی په دنیا تو نه او سر بیایا | چه نړی ندی ته د پیر صاحب دربار

بیست و دوم مناقب در بیان آنکه جناب غوث یک زن خادمهٔ خود از عاشق بدکار بضرب نعلین چوبی رهانید

په کتاب کښی ست کښی روایت دے | زیسکی چه هر چا نه په صحبت دے
هسی وائی چه د پیر غوث الاعظم | کور کښی وه یو خدمتګاره غنچه فم
نیک نسبه خوش لقب پیواره | نازنینه ګلو نګینه خوش ګفتاره
په تمام جهان د دے حسن شور وه | یو سړے د دے په عشق کښی ګوګور وه
کوز بیده په پسی په ګوز و پاس | ولیکن چه ورته نه راتله پلاس
یوه ورځ باهر وتلی وه له کوره | دی عاشق چه ته خبر یا موند وروره
روان شه ورپسی د هغه منډه | چه حاصله به کړم زه د مقصود غنډه
چه ورورسیده دے ته هغه ځای | ولی نیوه د لاسه نه هغه نیکوایه
په ژړا په نارو سر شوه هغه خوار | ولیکن نه خلاصید له له بدکاره
چه شوه یوه په حقیقت د دے مردو | توری و ویسته هغې له خولې نه زود
ولی دا رسد په مدد غوث الاعظم | کلام خلاص کړے د دے ظالم اغم
لګوی م په ناموس د بدی لاس | لوی څوانه راسره وکړه اخلاص
هغه وخت هغه بادشاه د کل ولیا | کوه غسل تلو مسجد ته هو بسیار اتو
کښناستے ورته انخوی خادم په تکبر | چه ناګاه د دو ویښت آواز حضرت په سیکی
کښناوے تلی دیر خه په تلواره | چه کړی خلاصه هغه ښځه له مرداره
په فرمان د لوی څوان شوه پسی روانه | چه ورورسیده د اله بوز مانه
په سر سر ګی تکوه هغه مردار | نو هغه چه دو 7 تیوت په وینو خوار
شکر یه د لوی څوان وو هغه خوار | چه آسانی په څاونه کړے ګرانی چارې
کښناوه لی هم راوا خسته پلاس | لاس یې نیخود په سند لوی څوان نه یاس
ای ملا نعمت الله ولی کا سرد | په اخلاص د څل مرید سر وتلی د
نادر بار چه د دے داسی پیر یولی | هم په ښمن پیر نه وی خوار زیاتی

بیست و سیوم مناقب در بیان آنکه جناب غوث الاعظم

گاؤ ماده برائے خوردنی شیر مهمانی جناب حضرت شیخ احمد صاحب را فرستاده و آن شیر را بسک غوث الاعظم بریده و خورده و گاؤ ماده رهائی یافت

گُلد سپتر کښېنې لوی پیر دی بیان هسې
هسې وائی شیخ احمد ولی نامدار
دی ولې سوړلی له ده مزړې ساتلی
ده کول پرده تمام وطن سیلونه
که به غوث وه که به قطب وه که اوتاد
چه بو غوا اخوږه څما دَ شیدو پاره
چا له دې فرمان نه غوږ وله غاړه
یوه ورځ هغه ولی دَ رب نیازمین
یوه ورځ یو بښه ته ورغی حضرت
چه خبر شه ته رالله دَ شیخ صاحب
یوه غوائی هم کړه څان سره روانه
هغه غوائی خورده کړه په مزړې باندِ
چه شاید ده دې وطن ځانو دی خوار
دغه بزرګ ولې بیا شیخ ته مهربانه
یاران تښته مال دَ دې وطن دی دوړه
له بغداد ته څوی ورغلی یو واری
شیخ صاحب چه واوریده نوم دَ بغداد
چه مرحد کښې دَ بغداد ورسید لو
چه یو غواړ مهیا وی ماد پاره
ځه لوی ځوان شه خبر دا یې دَ مطلب
نا ورچی ته څي ویل هغه ساعت
یو هره یی به ولې له ده سره هم څنګه

دی خبر ور باندِ وا یه جهان هسې
په دوران دَ پیر صاحب کښې وه بزرګوار
ویریدهٔ لی له دهشت ګوړو کلی
چه نزدی به شه کوم بنهر ته اخونه
ده قاصد به ور لیږه پر دی مراد
په بنده شان سره دِ وساتی تیاره
وو ماموره پر دی امر ولیان وارِه
ورغی دَ یو وطن په سرزمین
هغه چا چه څوک وه دَ کرامت
په خدمت کښې روان شه عجائب
شیخ احمد ته چه حاضر شه واوره نام
دا خبره واوره شیخ په زبان باندِ
یا که مال دِی راوستی نا په کار
دریغ نشته بښتایه حق کښې له هیڅ شان
چه له لوړې ئی نوکیږی اینه څخه
په کښې کوړ کړی غوا ئی هم چا څوار
په طرف دَ بغداد سوره شه بامراد
دا پیغام بیا لوی څوان ته ولیږلو
چه مزړی م وړ ی پانی نه ئی یاره
ده ویل دَ میلمه دی خاطر واجب
چه راځي به یو میلمه صاحب عزت
یوه غوا اوس لوه وسانه خوشرنګه

چه په دم وقت شو حاضر هغه بزرگوار   بیا د اغوا و لره بیایه په تلوار
باور چي ویل چه شه ده مهربانه   په غوا ئي مقرر کړه لا بشه شانه
ونغي بغداد ته شیخ خوبر چي پس   بیائي غوا کړه را طلب په ډیر هوس
باور چي چه غوا ئي بوله په مقصود   د لوی د دربار سپي وه موجود
هغه هم د غوا سره شه را روان   شیخ صاحب ته ئي کړه حاضر هغه آن
نور د شیخ مزري ته وکړ اشارت   چه لقمه د چیله نوش کړه دا ساعت
مزري خان حملې ته جوړ کړ هغه د تک   چه ناګاه پري د غه سپي وکړه غورزنګ
اوچت کیناست د مزري په ګوډ باندې   چه ئي خپل کړه پر غاښونه رسنوو رانه
چه د سپي جنګ په مزري ګړه غاښونه   سر د لاندې مزري پر یو توا خونه
بیائي کینه وله کړه خپرې اجابه   غوا لدو بري ګورته را غله لا شتابه
چه شیخ ولیده د خپل مزري دا حال   استغفار ئي شه په درګاه د ذوالجلال
د مزري د سورلۍ دي شه توبه کار   وچه بیا چري و نه کړم دا کار
بیائي وشو له مانه دي قصور   عذر لوی خوان له وفهم کښي منظور
خو اجاب ئي کړه د خان سره روان   دي حاضر شه په خدمت کښي د لوی خوان
لوی خوان وکړه ور سره دارمدار   په وړخ د مزري بحث شه را دو اخبار
لوی خوان ووستا مزري وکړه ډیر خوراک   شیخ ډیر خوراک شه د ه لره بېباک
د اجل مزري په د وکړه پښتانه   شیخ له شرمه سترګي بښکته کړلي دوا ره
لوی خوان ای نعمت الله ولي ظهوره   چه ئي سپي د دروار په مزري بره دي
د ادربار چي پرنه دي د دې بند   خو چه ورې دي په نیمګړي د دنیا ژوند

بیست وچهارم مناقب دربیان آنکه جناب غوث الاعظم برای یافتن مرید خود یک بادشاه را بمعه جمله مملکت در فتنها انداخته بود وبه شفاعت جناب رسول مقبول رهائی یافت

خه عجیب یو کرامت دي د لوی پیر   کدلي و او ري شي خوشحاله به د ضمیر
د لوی خوان په کلد ستر کښي د اوري   ماپخیله د پیرد کی سترګو لیدلي
هسې وائي په دوران کښي د لوی خوان   بو جولاوه مشهور په در ست جهان

ستا د اسی په دنیا البنز ده بل
ده په تول کالکښ به پوهان کړی تیا
بادشاه ورته کړو انعام اکرام کثیر
د لوی ځوان چه شهرت شه د غوثیت
خان به ئی شمار کړی په حلقه د مریدانو
بیا په کالکښ به ئی ده توکی اوده
چه په کوم توکی بسند شه د لوی پیر
هغه بل به جولا پوره تر سلطانه
چا په دی خبره شاه کړ خبردار
اول یو سی لوی ځوان ته په هوس
چه بادشاه و اوریده بیا لمده ته مقال
تنبیه ئی وله وکړه له هر کوره
اول مالره را وپه دا توکی دوازه
که له دی حکم د وکړه انحراف
چه بادشاه جولا ته وکړه دا فرمان
ده خپل حال نیوکړه مخ کښ د لوی پیر
مناسب چه سزا بیا مومی صاحب
حضرت چه شه د جولا په امقال
هغه وخت هم لوی ځوان هم وکړه کلام
وصاحب شاه په مادی ظلم کړے
ده له سزا یکار ده په شه نشان
چه لوی پیرته جولا نیوکړ دغه باس
تو حو فو نه په کښ وه لیک حضرت
چه ور خدا لنه وله پی کوه نسکوه
چه نسکور شه لته وکی په کوم ساعت

دی هانو نه د رته بخت به وده
بیا به ئی یو وره په خدمت د شهریار
تیریږی له زمانه په دا تدبیر
دی جولا هم خان مرید کړ د حضرت
هسی وائی په کتاب کښ طالبانو
چه په خلاص شه ده په لوی ځوان ته اولاد
هغه وابه خست له ده روښن ضمیر
تیریږی له زمانه له هسی شانه
چه دوه توکی کالکښ کړی جولا تیار
یو په کښ غوښ کړے هغه بل کړے واپس
په تلوار ئی دا جولا وباله خواله
وچه دغه کار بیا ونه کړے مختوره
یو په زه خوښ کړم بل وره په هسکی عار
بیا به نا کوم په سولی اوس واوره صاف
په ژړا شه دا روان هغه زمان
چه سلطان ته ما ته راکړه دا تعزیر
چه بیا د اسی عمل نه کوی نا واجبه
بیا په یله وره خ ده وکړه قیل وقال
په در ته وخت جولا شه لاس په نام
چه په د ے ظلم خبر دی درست وکړے
بیا نه آزار وی ځوک مظلومان
یو کښ یو وله صاحب راوخست یخپل لاس
بیا ئی وکړه دی جولا ته مقالت
په فرمان د لوی پیر پاسید بالفور
غائب شه د بادشاه وار سلطنت

هغه ملك هغه وطن چا نه ليدلو / كه هر څو به پسې خلق ګرځېدلو

هسې والي د بادشاه وه يوه موړ / له موږ ګې تلې وه دا د ځې په لوړ

چې واپس كوړ ته راستون شوه هغه ځوان / ور معلوم نه شوه هيڅ د وطن لاره

ګډ به د ځګاوه له ځاځني پرسان / چې په دې مقام يو ښهر وه عيان

والي ئې شمشير هغه ښهر هم واړه / د بادشاه بادشاهي كوم طرف ته لاړه

خلق ورومړه وشوه ځېلې موړې / چې دا ښهر دې ورک شو كډې ئې كوړې

ليدې نه شي د غه ښهر نه سلطان / نور سر حال به ئې خبر وي پاك سبحان

الغرض چې د بادشاه موړ شوه خبره / په خفګان كښې شوه دا خواره كوروكره

په خفګان كښې كوړ به له هغه خواره / چې يو زوړ پير ورته هلته د وښاره

دې بوډۍ له ده نه وكړ استفسار / حقيقت ئې ورته څېل كړه اظهار

د غه بزرګ ورته وويل كېږده قرار / په دې كار كښې نه نرشم كړلې چاره

يو تعويذ به در د كړم كېږده د سر لاندې / حال به شي در ته ښكاره كه مولى كانه

چې بوډۍ كېښو تعويذ خواره او ده / چې څر ګند ځارو يا نور ښكاره شوه

بوډۍ شوه ورته حاضره په خوب كښې / سراسر ئې ورته ټير كړه حقيقت

دوى ويل موږ له موږ نه شي ښكاره / ستاووږنه د لوئې شان څخه حصار

موږ څه نه لرو ده به كار كښې وس / ورته شته اوس پېغمبر ته به هوس

له هغه به شي دا مشكل آسان / چې بوډۍ له هغه واوريده وبيان

په خدمت كښې لاړه دا د خېر الناس / ورته ئې ټير كړه څېل زوې سراسر پاس

حضرت وبوډۍ لوئې شان په ماتيا زمين / په دربشيا محبوب د رب العلمين

زه به ورته شم څر ګند نن ستا د ياره / ګوندې وې چې عفوه وكړي نيكو كاره

پيغمبر وشوه دا بوډۍ ګله اسه / د لوئې شان مخ كښې ئې بوټله انخلاصه

په لوئې شان حضرت وليدلو ځايه صاحبه / په تعظيم ورته او چت شه عجائبه

حضرت ود بوډۍ عفوه كړه قصور / ګډ هر څه ئې سوځي له زوې فتور

لوئې شوان وچه د ځزوي ګړې بيان / خكه شوه هغه موړې ورته بيا رد

په مريد څما به ګړې ظلم زور / حضرت وزه ئې څر ګند راوستم موږ

مناسب چه او س نی ونجنبی وزنده | چه بوډی عاجز مخلاصه شی له کنده
لوی ځوان نه جولانه وکړ اشارت | چه کړه سم هغه کنده ولې په دا ساعت
چه آزاد شی د بوډی زړونې له غمه | جولانه بیا له نسکوره کړله سمه
لوی ځوان وچه بوډی زړونې ډېر شه خلاص | درسره ځما نیکه وکړه اخلاص
چه هغه بوډی له خوبه شوه بیداره | بیا د کور په طرف ونیوله لاره
سلطنت ئې امانی ولیده لو څېلدې | بیا بادشاه ته هسې شان ووېلدې
توبه کار شه چه خو لوی ځوان تنه دواړه | وړه عمل غوث الاعظم ته هسکه غاړه
مریدان شو د لوی پیر ما دره پیر | ما قصه درته بیان کړه مختصر
لوی ځوان خوری نعمت الله ننګ ره مرید | ور ته نیسی همیشه د سختی بوید
چه دا هسې ننګیالی پرې نه دی چرې | نه نږدې لره کډې د ره ځنې لرې

بیست و پنجم در بیان آنکه جناب غوث الاعظم صاحب در شکم مادر و دزد در خانه او آمده حضرت بشکل شیر در آمده دزد را بدرید

راویانو دا خبار کړې تقریر دی | په کتاب کښې مرقیدلې دلپذیر دی
هسې وائی چه جناب غوث الاعظم | پیدا نه وه لا د مور وه په شکم
یو غل ځان په شکل کړو د فقیرانو | دروازې ته د لوی پیر راغی پیارانو
دی د خیر آواز اوچت کړ هغه دم | هغه وقت یار ئې نه وه په حرم
بی بی پیره شوه چه انده دې کاره | چه سائل خالي لاړ نه شی له دې باره
بی بی زر برقه په مخ زرا او چوله | خیر ئې یو پیدی فقیر له بې تحمله
د فقیر هم هسې شان راغې ګمان | چه په کور کښې نارینه نشته دا آن
دا بی بی په کښې یواځې ده هر کوره | مناسب ورپسې ننوځم بې الفوره
مال به زه وړه ځنې واخلم په زوره | معلومیږي چه به دلو د غه کور
هغه دم په کښې ورننوت دا غله | چه بی بی ناګاه به میږه وکتله
اجنبی ورننه په کور کښې اشکاره شه | ځه به وایم زړه ئې ډک په نواره شه
په کونټ کښې زر نیته شوه دا خواره | غله په غدا کړی کوټی پورې تړیو واره
چه ناګاه پوشین غر ره شو د اظهار | چه دا غله یو حمله ئې کړ مردار

خاوند خلاصه کړه بی بی له کل وسواسه
را شه اوس پسی خبر لیه خان له باسه

په دا میان چه عمر تیر شه دولس کاله
هسی وائی په کتاب کښی څما لاله

کړه وبهر شوه په غصه بی بی کور ته
کړه په فهم لی وېل روشن ضمیر ته

په جواب ورته وېل شاه دغوث ثقو
چه پېښی شوی عذاب کوم وقت ستا ځانته

هغه وقت شوی ته څما په مدد خلاصه
اوس وېل راته کوی له کومه باسه

هغه وقت که ما مدد نه وی درکړی
هغه غل به مال وړه لوټ له تا نوړی

بی بی وچه دا ته څه کوی خبری
ستا خبری دی له عقل لری لری

ستا مدد خو چې نه دی څما یاد
ستا خبری نه پېږدم واړه برباد

لوی څوان وچه غلو تا کوه راغلی
گرزېده تو په کوټه غلی غلی

ما خپل ځان ور ته مېړه کړی په سر غت
چه مړ ورسوه غل به هلاکت

چرچی بی او ورېدی تقریر د لوی څوان
کړه ئی ښکته له حیا نه چشمان هسی

تا پېدا نعمت الله لوی څوان ...
کرامت دده لیکلی ازلی وو

چه دا هسی وه د حیا په رسنه
څوک به په نظر کښې نه شی خبر ته

بیست و ششم مناقب در بیان آنکه یک روز مرید جناب غوث الاعظم فوت شد و جناب غوث از ملک الموت روح مرید خود باز طلب کرد و او نمید آن حضرت بغضب در آمد همه ارواح مردگان ازو به زور نرامت گرفته باجسام فرستانید و هم مردگان زنده شدند

څواند او وره کرامت د غوث روئد بل
نشته اسی جهان کښې مرید ربل

هسی وائی یو مرید وه د حضرت
چه دده ور باندې وه ډېر شفقت

خدمتگار وه د لوی څوان د آستانې
اختیار ئی وه د صاحب د کارخانې

له فانی جهان دده و تو په رخت
په عیال باندې دده شه ساعت سخت

شامل لوېږه لی ئی په ژړا راغله خواته
غم لی څوره ور ته کړه هسی بیان ته

وچه اې د غوثیت په تخت امیره
د خوارانو عاجزانو دستگیره

په دا زمېرکی له دنیا څخه سفر دی
چه دده سفر په مونږ باندې سخت شه دی

بی له ده به مونږ خلګه ګړو ګذران ښځه لوڼه زامن وو په هی سوران
دعوت له په دروازه کښې همواره په فریاد او په ژړا وو تر بل چاره
د لوی پیر ور پاندې رحم شه او نا اشنا ور شریک په غم کښې او لسات شه
په جذبه مراقبه کښې لوی پیر راغی هغه در تک ملک الموت لوه چې راغی
لوی خوان وچه روح م را کړه د مرید زامن لوڼه بی ولاړ دی را ته په برید
ورته وی ملک الموت چه یا حضرت نه روح اخلم د پاک رب له اجازت
بی له حکمه د اجازې نه کوم بله ورته بیا پیر صاحب هسې وویله
چه خما د مرید روح بیا کړه واپس ورته بیا ملک الموت وې په هوس
چه خما نشته دی کښې اختیار د اختیار دی د غنی پروردګار
چه لوی خوان له ده نه واورید دا جواب ورته واچوه لوی پیر لاس په شتاب
هغه ور حیح څه وو قبض ارواحان په زنبیل کښې د هغه د در سن جهان
پیر صاحب ور څخه خلاص کړه همواره په دعائی رب تر پوره کړه لاس دواره
وې چه ای رب قادره باکماله ستا له فضله امیدوار یم ذوالجلاله
دا همواره روحونه په قدرت په جو سو ځیلو کښې بونه دا ساعت
هغه به کم نه شی له فضله ستا رحمن دا امید کوم زه ستا له دربار نه
د لوی پیر دعا قبوله کړه غفار جو سو ځیلو ته ارواح شو په رفتار
خوک پرا ته وو په تخته خوک په کفن کښې د چا شو له جنازه خوک په دفن کښې
چا ته غسل ورکولو به امام چه ناګاه شور او جت واره تمام
خوک کفن په سر پاسه د لیرکوه خوک واپس له جنازې وا غله تر کوره
خوک امام ته په تخته کښناست قرار چا ته شخو ویر کوه چه شه بیدار
په هر چا شو خوشحالی خندا هوس لوی خوان شه د عاجزانو فریادرس
ای ملا نعمت الله مکره غمونه ته چه خکی د پیر صاحب مناقبونه
ننګیالی د دربار په دو لوی ننګه تا به خلاص کړی د شیطان کانړ ځنګه

بیست و هفتم مناقب در بیان آنکه جناب غوث الاعظم
در بازار کدام شهر معرفت بیضاء بیان شده وارید سعدت

الله تعالی مرغان ازو پیدا شده همان ساعت بپرو از دیر آمدند

نشه واوره کرامت بل عجائبه
هسی وائی یوه ورځ د بغداد پیر
مریدان وو ورسره بلا حساب
یو دکان ته چه صاحب وکړ نظر
پیر صاحب وفرمائیل په هسی شان
ته مرغان به آلوتلی وو خوشرنګ
هغه دم شول الګی بچی با هنر
په قدرت د خاوند دوی وکړ پرواز
مخلوقات ورته شه جمع هر طرف
په دی ښهر کښی یو بل فقیر بوداوه
خبردار چه شو هغه په دی تقریر
ره راواستوه سړی ورته فی الحال
مسافر وی ته د سیل په نیت راغلی
ته چه تا ښکاره کوی کرامتونه
کړه به داړه د مریدان خما به واره
معلومیږی چه دا ملک دا ولایت
تصرف ددی وطن آخلی لدمانه
پیر صاحب چه واورید دغه بیان
چه دا ملک دا ولایت د دی پاک رب
بلکه ده ته د خپل خان نشته اختیار
روح به کړی لدده نه قبض بی مهلته
هغه دم هغه فقیر وم راجا به
د لوی څوان نعمت الله کلام الماس وو
چه په حق به نی د جا کړه را باهر

چه راوړی نکل د نشی دی ای طالبه
چه په سیل وتلی وه روشن ضمیر
دی یو ښهر به بازار کښی ته احبابه
وی الګی پرتی وریتی په هنر
کله غد الګی چوی نه ووی بریان
دا کلام چه صاحب وکړ هغه درنګ
بیا هغه ساعت د دی وشو وزر
د لوی پیر د کرامت شو شور آواز
د تلقین په بیعت ټول شو مشرف
چه تا به خلق ته ده دا هر دیاروه
خفه په یشه په را تلو دستیه
چه راتله څوانسته اشه ماته جواله
بلکه پورته به د ښهر وه کتلی
دین عالم د مریدان شو په دې کونه
دی نر کړی خبره سنا هر خوان لا په
د اولی په قبض خپله دا ساعت
تصرف جاری کوی خپل لدهر شانه
په جواب کښی ورته وو مهربان
ته نسبت خان ته کوی په یوم سبب
چه د ملک وښنید دا شی پرته وار
د لوی څوان دا بیا خدای هر یک بیتونه
مناقب رانه معلوم دی لد کتابه
هی غلط شوم د الماس چه لا یا سرفه
یا به نه هم شه یا به خاوری ته بدیس

بیست و هشتم مناقب در بیان آنکه زوجه شیخ عبدالله سهروردی لاولد بود و بدعاء جناب غوث الاعظم بار دار شد

وانښه عون کیده بیا څه خلکې تقریر وړی
یکښې شته دی عجیبه خلکې خبرې
پر کتاب دی کلد ستر لیکنی دی راغلی
سهروردی شیخ عبدالله چه مشهور دی
خدای ورکړی وو لیږ د دنیا زور
د اولاد پر غم کښې هسې مبتلا وه
یوه ورځې دده شیخ نیک کرداره
دی و ویل چه ای د کل اولیاو میره
ستا دربار ته یو راغلی په سترګو
بی ځوانه دی له دره ستا څوک تللی
په دعا چه چانه تا نیولی لاس دی
خطا کړی نه ده تا د مراد تنبه
د امید کچکول مې دی در ته نیولی
خدای راکړی راله دی دنیا دولت
اولاد نه لرم کور کښې بې اولاد یو
ګدا او چه د خدای په در کښې لګو لاس وته
چه لوی غوث واورید د شیخ فریاد
واوری خدایه د شیخ مراد پوره کړی
هاتف وکړه لوی غوث ته بلند آواز
په تقدیر کښې دی نشته دی اولاد
منګه دی په حق سوال له غفاره
حضرت یوه نکړه لا سو نه دو باره
هاتف بیا ورته وویل په هم شان

چه مرزوی او وید و ته هو الیری دی
چه تو زار شه په بارونو مرغلری
ما بخښلی دی په دی سترګو لیدلی
خدای ځای په کتابونو کښې مذکور دی
مګر نه وه هیڅ اولاد ده په کور
چه پر دی سودا کښې پروت سحا صباو
پیدا شوه د لوی غوث مخکښې خواه
ای د خوارو عاجزانو دستګیره
که د فیض په نظر ما ونه ګوری
کم بخت هغه یم وه پیدا ازل خلکی
هغه کس د دین دنیا له غم خلاص دی
خوار دی په عتفو شوه در پابند یم
بی ځوانه دی له دره څوک ستا تللی
راسره د اولاد غم دی هر ساعت
که دنیا دولت لرو مونږ نامراد یو
چه مولی واخلی له مونږ خوارو غمونه
تا سخی یو ر ته کړه څه لدپته په مراد
له خاطره د دی لری تر اوه کړی
چه د شیخ په حق کښې مهربانه کړه
په هیڅ شان به حاصل نشی دده مراد
په تقدیر کښې نه خلکی دی دی خواره
وای خدایه مراد پوره کړې د دی خواره
چه د شیخ کښې بند کړه مهربان

هیڅ فائده نکړي دعا هسې تقدیر ده
په دریم ځل لوی پیر بیا وویل خدای ته
ته د دې شیخ پوره کړې د زړه مراد
په دریم ځل وشه هم هسې فرمان
اولاد ځکلې په تقدیر کښې دې نشته
چه لوی ځوان شه خبردار په حقیقت
څو قدمې لرې کړه له خانه په تلوار
ته هغه پورې دې وي به ما حرامه
څو مقصود نه وي د دې عاجز سر
دا کلام چه لوی پیر اوریده زبان
ده اوچته کړه خرقه په دواړه لاس
وای زه وي چه پاک رب دې لی ښاد
د لخوفه د فقیرۍ دې کړه دربار اوس
نا امیده به تا نه یو پیر دې له دره
حضرت سم په زنګون ایښې هوند ان
چه ښاد ه دې ره ډیره د وهاب
اول ما یو اتې سعې کړه د کار
اوس به خدای مراد کړي حاصل د غږ خوار
دا کلام چه لوی ځوان کړ د خولې باهر
چه ما اوس د خپل محبوب له تصدق
چه لوی ځوان د غم نه کړ له پېښو ش
بشارة یې وکړ لوی ځوان په هغه زنګ
پیدا اولاد به خاوند تا کړي ډیر وره
په خندا به خوشحالي لاړه ته کور ره
خدای هغه شیخ حاملګه یارانو

دا تقدیر یې ځوانې ځکلې د قدیر دې
د غم سوال مه بیا به ته خمالې ځایه
چه ځما مه د زړه کښې کړې ژړا فریاد
چه عبث مه کړه ده د غم خپل ځان
د دعا ورته هر کوره فائده نشته
خبه وایم شه خفه ې طبیعت
دا د فقر خرقه نا غوندم دوبارې
څو چه ورننشې دا ښځه ته خپل کام
دا د فقر خرقه نه به کړم دربر
ورته راغې پیغمبر آخر زمان
نور ده کېښوه د لوی ځوان د شادباس
د خپل کله هغه ځای کښې نشته تار
سوال به ستا کاندې پوره غني اکبر اوس
خوښې به د غم ښځه کاندې بخښوره
عرض یې وکړ پاک نبي ته هسې شان
چه د خوار دي مسبب الاسباب
شکر نه چه ځما هم شوې مددګار
په تحقیق خدای نه آسمان د ګرانې چارې
له هاتف نه آواز وشه به هنر
د غم ښځه م له مراده کړه واثقه
په یو ځل غم شه واړه فراموش
چه ورخه فضل په تا وکړ ښتن
چه د ښځې واوریده د غم خبره
تماشه اوس ورسي واوره قصه نوره
هسې وائي په کتاب کښې سامعانو

چه نیته لوره د حج شوه ای یاره
په ښائسته کښې ښائسته هغه مهروه
ولیکن مورځې په دېره کښې نیوکه خیال
او خاوند به ځای د تږي کښې راکړه لوی
داجېنۍ را واخسته په عین کښې مود
په تعظیم وړته په مخ کښې ودریږه
چه ما سوالې تا ته د دې اولاد وه کړه
چه سبب د ماته خدای راکړه دختر
چه تا راکړه داجېنۍ ماته میرمنې
لوی ځوان و شوه په عین کښې هغه حوره
ولی تر برسه د جېنۍ والی نعمت
ما تو م کیخونن د دده شیخ الشیوخ
خدای برهسې نعمت کړی دی ته خاص
ما امام د طریقت که مقرر دی
طریقه سهروردي به کړی بنیاد
لکه څه چه وو ولي د شکر
بزرگو تو مریدان شو ترا وچت
بهاؤالدین ذکریا چه د ملتان دی
بل قاضی حمید الدین چه ناگوری دی
شیخ سعدی علیه الرحمة چه د شیراز دی
داسی نور قطبان شو خولک اوتاد
ای ملا نعمت الله اوس حوره
تله خان د دده درکښې غوږ نیسه

یوه لوری شوه بیا اخکاڅې نګاره
څه به وایم عجیبه د ښد آروه
د لوی ځوان ما د رو کړې وه سوال
دغه موری وه به د غم کښې چور چور
په خدمت کښې د لوی ځوان وا وره بلفور
به ادب لی ورته دا خبر کړله
خزارم به دا سوال وه درست وکړې
لوی ځوان ووړته هسې یه هنر
به تلوار لوی ځوان تنور کړه بالدامنې
وچینې د لخو هلک کړې له نوره
تماشاء راشه وکړه داساعت
خاص عمر شهاب الدین به شمر سوځ
چه داسې بل نعمت کم وی کامل
په تمام اولیاؤ کښې افسر دی
تو م به وی خاص تر قیامت دده یاد
هم هغه کانعمت کړه ښکاره تقید
په هر ځای کښې زون لا ابد کرامت
هم دده له مریدانو نه عیان دی
هم له غه خاندانه مخبور دی
هغه هم په طریقه دده ممتاز دی
چه د هغه لوی پیر د بغداد
څه مو سته د لوی ځوان د مکره غم
به د نا به آخرت او سه بنا علی

بیست و نهم مناقب در بیان آنکه خلیفه بغداد نزدیک سهروردی آوردانی نان زر بفت قیمتی هزار دینار

www.musabakshaheed.com

اور ده خلیفه انکار کوده وجناب غوث
الاعظم خرید کوده و بر سبب بی ادبی فرزند
خلیفه چند مدت در قید موکلان غیب بود

ثواندوانشد واوره دا قصه شیرین ښه
چه پد خوند کښی د ئه خوږه تر انګبینه
ګلدستی دے کرامت هسے راوړے
چه لیونی د تمام جهان وګوری
وه یو توکی په کښو هسے بی قیمت
چه لائق وه د بادشاه د ولایت
سوداګو دا توکی یو ړلی درنک
خلیفه ته د بغداد همغه درنګ
خلیفه وه د قیمت وکړه اظهار
سوداګو ئی قیمت وو زر دینار
چه بادشاه ته شه ښکاره دا توکی کړ
سوداګوی کړ رخصت همغه زمان
چه خادم لوی څوان خبر کړ په احوال
سوداګو ده څان ته وبالدی الحال
توکی وا اخست حضرت په زر دینار
وئی کړ فرمان په هسے شان یاره
چه قمیص ترې ماله جوړ کړئ په دا دم
قمیص جوړ شه مګر شه یو بالښت کم
خادمان د درګاه وکړه دا قمیص
چه لبشت قدر کم شوی د قمیص
همغه وقت په یو ټغ ناست وے لوی څوان
د وقت په یکړه یو ټکره همغه زمان
وچه د غه توکړه وګنډئ وړ پوره
خادم و ټوکړی په بشی پیدا کړم نور
دا توکړه به ورسره نه کوی څه
لوی څوان وفا کلام د وکړ ناپسند
مانند شال اوسی دواړه دے یکسان
چه خادم د لوی څوان وا ورسه بیان
وئی کښل هم هغه توکړه په پاس
په کتاب کښی م لید لے وی دا پاس
خلیفه ته وکړه چا دغه خبر هم
په لوی څوان همغه نهان خرخشو اکوکړه
خلیفه چه واوریده دغه تقریر
ده وبه وکړه هر کوره د سکین
ده سکوالی څما وکړ یو په لش
اخستو ولی دے ما چه کړ والیس
خپل وزیر ته خلیفه و بل چه ورشه
په خدمت کښی د لوی څوان کښه حاضر شه
ورته وکړه دا ګله څما د لوری
چه مونږ وا ږه ناست یو سنا د فیض بیو ری
او ناهتک را وسته څما هر کور ره
اوس م طبع شوه لټه تا نه خپی توره

چه وزیر دربار ته لاړو کوم رسالت
له هیبت ورته شه پاتی حیران
چه لئ ولیده فتاد دستګیر
د غم زړه ټوکړه لئ په ګریبان
وای خدایه څه عجب و الا همت دے
بیائ ټول د ښږئ پوره ګنډلی
لدربار ته شه وابس راغی په بیرته
چه په ماشه سیاست هسے غالب
خلیفه شهزاده ورباندو شان ته
شهزاده چه ورغی په کوم ساعت کښ
چه ئ واورید د آسو ټو ښور ښور
تره کړی الخلم نو وه شهزاده هم
ګوړ د غیب موکلانو ته فرمان ده
څه زر بوره لئ د بادشاه د غم سیر
ګډ هر څو ورسی ګوره ی مخلوقات
دا فرمان چه باهو ګوره ځلی لوی ځوان
خلیفه کو چا خبر له دی بیانه
چه خبر شه خلیفه په دی احوال
بیت ئ داوه چه ور څم تو دستګیره
د ګناه خپلے به وغواړم قصور
نباید چه ما ته هم شی په غضب
یو مرید د خلیفه وه بامراد
ورته ئ وی پیره څه وښیه ته بیر
څه علاج ګډ د زړه ی وښیه اشکل
خلیفه ته وی پیر چه کینه غلے

چه لئ ولید د لوی ځوان شان شوکت
یاد لئ نه کړه د بادشاه هغه فرمان
چه قیمت لئ پره ورکړی وه کثیر
وه ګنډلی وزیر شه ورته حیران
چه ور د ګوری په قیما څو مره دولت دی
ورته ښکاری د ښږئ نه د غم خکلے
خلیفه ته ئ بیان ورسوه سر ته
چه جواب م د خپلی ونخوت صاحب
وچه ورشه جواب ته یوسه لوی ځوان ته
لوی ځوان ناست مراقبه وه نه خلق کښې
حضرت زر ورته راپور ته کړ خپل سی
چه حضرت صاحب بوه شه د نه په اراده هم
دا فرمان ورته کوه په هسے شان به
چه معلوم لئ نه وے حاته رو ګډ در
چه لئ نه وے نوم نشان په شش جهات
غائب شه د بادشاه نه وے رو هغه آن
چه غائب شه شهزاده عالیمکانه
وچه خدایه څه و اثر بینی تیر جنجال
ګډ کړی عفو د ګناه روښن ضمیره
ولی بیائ شه په زړه کښی دا فتور
تړ بسه به نا علاج روز و شب
بادشاه ورغی هغه ته په فریاد
دی بنده ګے شهزاده په دستګیه
سر تر پایه شوم د غمه چنده دلے
د لوی ځوان نه کار کښ هیڅ نه شم کولی

www.musapakshaheed.com

مگر یو تعویذ بر و کړم دے نه خلاص
هغه پیر ورته تعویذ ورکړ لبره
امید شته چه به مطلب شي ستا حاصل
شو به خوب کښې ورښکاره څلور یاران
دوی ویل پرده کښې مونږ نه لو وس
خلیفه لاړ په خدمت کښې د رسول
لوی ځوان شوی راته دے چرته کښې ورے
نه د خدای دپاره شه یم مددگار
که هر څو له مانه شي دي مقصود
حضرت وچه زه له ده کړم حیا پره
هسې نه چرې خفه شي طبیعت
خلیفه ځې په کښې ځان سره روان
په ځړیاد او په ناروهي کوکار شه
د لوی ځوان وربانډ نر سرا شه
هغه وقت لوی ځوان په دے ور د آسمان
شهزاده په غضب ووئیل ای پلاره
عجیب په خوشحالی او په د لصوم
نه تا ولي به کړم له هغه باغه
خلیفه وسنا فراق راسره مروه
لی لذنا نم ثوندون وه خوار وزار
شکر شکو چه زم ولیده دو بار
تو ځوان ای نعمت الله ونصیر
چه د تا سي ځوان مه تا بانډ وسوید

چاریاروبه دی سره وکړی اخلاص
چه ختم لے کړ ده سر لانډ ے غوره
چه شیمر داغله بادشاه وکړ داعمل
بادشاه څخه حقیقت کړ ورته بیان
پاک حضرت به بادشا ستا شي وریاد
و رسول لخلاص م کړه دغم لمنولا
پرڅوند یي بانډ یم د لحد مرے
تو په کار یم په گناه ځي صد هزار
ولي یم د شهزاده په غم چور چور
دلخیره کړ زه کړم ورته پرسیږه
ته څخه لی حاضر شه په خدمت
لاس په ستا مه وو ر په ده چه کښې د لوی ځوان
څو خوشحالانه دستگیر نه منت بار شه
چه داهم م خلیفه په رو او ید شه
نظر وکړه شهزاده شه راعیان
تا په نظم په ما وکړه نا پکاره
داخل شوي کویا عین په جنت وم
په خمو نوم د کړه سینه داغ داغه
په سوخته په دا خما عاجز کوکړاوه
چه کاره یم تل په ستا بسے لو کار
ستا په غم کښې کوینم په یوه خوار
چه خوار عاجز نو دي دستگیر
ظریف به مومي نه د بري لو مے

سی وم مناقب د بیان انکه دیر فقیر برهانو
یک هند وهم به جناب غوث الاعظم پو بعد مردن

هندوان او را میسوختند هرگز سوخته نشد و بارشاد
جناب غوث الاعظم بطریق اسلام دفن کرده شد

زاویالو کړے هسے روایت دے
نقل شوی له قاضی حمید الدین
هسے وائی برهانپور کښې بو هندو
په دنیا په دولت هسے شان مو وه
څه بیجاپور ته د لوی خوان نوم کړیاد
د لوی خوان په نوم به هرڅه ورکولو
هلکان به څه شو د ښځو واړه
د لوی خوان په نوم به ئی ورلے ترخیره
هم به ئی کړه پولسمه ده همیشه
ده نیوئی به دا هسے شان عادت وه
الغرض چه له دنیا نه په سفر شه
بیا کوم کښې واچوه د جملے لا سه
تیلی هم ورباندې واچوه هر کوره
چې اور ولګولو به ده باندې
تمامې ورځ اور به ده باندې شدید
یکښې پروت وه هغه شان په سلامت
واپس کړ مصلحت له دے دستوره
ده پوښتنے به برهانپور کښې لوی خوان
ورته ئی وے چه ښځه شه به تلوار
ده بند لے خپله نوم به مال و زر
له هندوانو نی خلاص کړه په عزت
به قیامت سوا رمه نه له سخانه
چه له خوښه شه بیدا هغه نیک ذات

څه یکښې د لوی خوان خکلے کرامت دے
اغوږ په به ده چې وې واوره نازنینه
څه له سروزر ونه ړک دده کښه وه
د الله په نعمتونوئی زړه سوړ وه
ده به زړه د هغه خوان حاصل کړه مراد
په هیڅ شان سرو به نه منع کولو ده
په دکان به ورېدلے سرو هغه یو
قرته جمع به مدام وو عالمونه
یکښې څو ته ده شوے کرو بینش
د لوی خوان په حق ئی هسے ارادت وه
جمع ده باندې هر ښهر کا فرشه
د لوګو انانئ څوړ کړے توری د باسه
څو ئی باندې خدام نه شی له اوره
وا شو توره حرب څه کا رونه کاند
ورته پیښ له اوره هیڅ نه وه خلل
شور تشنیع شه هندوانو کښې او جیت
حتی واخوئی به دنیا کښې له ضرور
پو صاحب ورته په خوب کښې شه عیان
د هندو خمار به ذ ننګ کړدار
اور به څه رنګ وکړی تر ده باندې تو
به تحقیق به خدایه ده ولګو رحمت
څه شو د لجر شپه ورته عیان
ده بکاره له د لوی سر کامل اله

www.musapakshaheed.com

له هند وانوئ واخست هند پر زود
که هر څو هغو کولو هغو شرو شور

د اسلام په طریقه غسل کفن شه
بیا ئی وکړه جنازه ګور کښی دفن شه

ننګ الی ولی به داسی نروی بلا
که څوک وګورزی په هند او په کابل

کړدی نعمت الله د عقل ښنبه
پیدر یا د کښی دلوی څوان وبه لوړه شی

ددی غوث خدمت کوه پروز و شب
که لوی چه پیدا زړه کښی څه مطلب

سی و یکم مناقب در بیان انکه جناب غوث الاعظم از سفر حج تشریف می آوردند اتفاقاً از خدام جدا افتاد و یک دزد جناب را تنها دید به اراده رهزنی در آمد بنظر کیمیا اثر دزد را مرتبه غوثیت رسانید

داشند دا کرامت واوره دلوی هوا
کله ستر کښی د راغلی دا بیان

هسې وائی چه یو ورځ په د بغداد
چه واپس راتلو له حج نه بامراد

ویاند و رسنو شو له ده نه څنګا
یکتنها صحرا کښی پاتی شه نامدار

بو غلوه په نیت د غلا چو ترراغلی
د صاحب په لید وشه او غلیدی

چه راو رسیده د صاحب خو ګښی
وزبوره شه دزړه د نیت د غلا نیز

د حضرت لمن ئی ونیوه په لاس
وچه زر ئی شه را کړه مال مکوه باس

حضرت زر په توجه شه هغه دم
عرض ئی وکړه په درګاه د پاک اکرم

وای خدایه دا غل په ولړ دا غلی
په لمن ئی نیولاس دی لګولی

مناسب چه ئی نوا لا په نه شی مانه
د باطن روښنائی ورکړی پاک سبحان

د دره کوئی د توحید پخا و ښاد کړی
دی بلبل په ګلستان کښی د مراد کړی

د خپل فضل په دریاب کښی ئی لاهو کړی
په څوله کښی د بزرګانو ئی ساهو کښی

ورته کړی د محبت رسی په غاړه
په لباس کښی د توحید ئی ونغاړه

چه خلاص شه له توجه په دستګیر
غل شو ورکړه صفائی خدای د ضمیر

ده و بلچه نه محبوب سبحانی ئی
په تحقیق محی الدین ګیلانی ئی

دالی څو په پیدا او په نارو شه
د لوی څوان په ښو کښی په رښت په دا شو

وچشو ده ګنا له مانه زیاته
د ګناه په رحمت خپل و بخښه مانه

لوی خوان وچه ما بخښلی ئی هر کړه
نه بشی پیدا هسی بزرگ کامل
که یکجکول د فقیری واخلی په لاس

د برکتی بخره م در کړه پسی بوره
ای ملا نعمت الله په جهان بلا
د لوی خوان په شان به و نه مومی خاص

سی و دویم مناقب در بیان آنکه یک مرد فاسق و فاجر صرف بزیارت آستانه جناب غوث الاعظم از سوال جواب منکر و نکیر بفضل الله تعالی رهائی یافت

کله سنه کښی د راغلی بیان هسی
په د بیا چه وه حیات پیر د بغداد
د خوار انو عاجزانو تکیه گاه وه
خطا شوی په یو زنه وه د مراد بښه
په بښتیا چه خولک د دربار حسن وه
په بغداد کښی یو سړی په عمل تور وه
په طاعت په عبادت کښی د رب شل وه
بی لوعلاند ده بلی نه وه روزگار
دا قاعده وه د ده بیو لی له اوله
چه بیو رنځ د باسته د لوی خوان
بیا به هلته تلو په غلا یسی لکه کوره
العرض چه له دنیا نه په سفر شه
چه دفن شه هغه غریب کورستان
نو پښتو ورته وی چه من ربک
معنی دا چه خوک دی خدای او پیغمبر ستا
د غه غل وویل نی جناب عبد القادر
بی له ده ره نه پیژنم کس
نرښتو چه واوریده و د غه جواب
دوی کړ کوزه په دوه لاس وانه وچت

کرامت بیانوی د لوی خوان هسی
رسیدلی وه هر چا ته په خپل مراد
د غریبو بیوا او بشت پناه وه
وه د پیرو خلقو خوا او ربانی بخه
د هغه په حق کښی د ده کړی خپل وس وه
چه ورانی کړی نی په غلا د هر چا کور وه
په بغداد کښی مشهور د غه یو غل وه
سر به غلا یسی به وه لیل النهار
هلته ملا به تی په غلا یسی تر له
ده به رخکلی کړی هغه خاور د آستان
دا قاعده وه د منفرد د ده اوروره
د بغداد به هواره خلقو کښی اختر شه
شو منکر نکیر له ده نه په پرسان
بیائی وویل چه من نبیک
کوم دی دین کوم دی اسلام کوم در هر ستا
بلا خولک نه پیژنم زده په خپل خاطر
کله ویم او سم شتی فریاد رس
په غضب شو ور ته یو ر نه په تشناد
خو به وایم د غه خوان نجوم کړ شو ر وه اچت

ده ولې چه را مدد شو لوید خوانه
هغه دننګ د رب د لوی شه فرمان
که لدین ولد اسلام ناخبر دے
ده چه نوم کړد محبوب خما راباد
فرشتي نړینه پدیوند شوے واپس
ای ملا نعمت الله که غواړی مراد
مقصود ونده ستا اسی شی همواره

کد داګو اندکړی په ماباندی آسانه
چه راد روضی پد قرار پیښے د اخوان
محبت د ده خما په نیاز پروړی دی
ماله بنائی چه حاصل کړم د ده مراد
غل شد یائی نږقیامت په هوس
مدام یاد په زړه لره پیر د بغداد
وړ ته اوسد لاس په نامه د الاسود واره

سی و سیوم مناقب در بیان انکه جناب غوث الاعظم

لباس نهایت بیش قیمت می پوشید چنانچه
یکروز عمامه قیمتی هفتاد هزار دینار بر سرِ مبارک نهاده
بود بخادم بخشید و خادم بر سر نهاد و لی الله شد

واشند بل کرامت واوره مزید اره
کله سنی دے کرامت راوړی خاص
چه جناب غوث الاعظم ای وروره
پدلس شل روپۍ چه ګوبه خرخید له
چه یو هفته بد دی ګوله دربر
کله کله بدی یوه ورځ کوه پر تیره
یوه ورځ ئی پد سر کړه یو دستار
بیا یې بله ورځ ور کړ خدمتګار ته
د باطن علم ده ترشه حاصل
لوی خوان ترکړه په دنیا مینه هر ګوره
واوېلا نعمت الله په دی دوران
وربه نکړی توجه چا تر په سینه

چه ولې چا ړلوی دی ګوهر باره
چه نخیله مابیدلی دغه باس
اغوستنه په قیمتی جامه هر ګوره
هم هغه جامه لوی خوان په اغوستله
بیا یې ئی زر ګول بخشش کړب پد د
نو ربه ئی ور کوه که بیود پقیمت چرته
چه قیمت ئی وو او یا زره دینار
خدمتګار چه کړ په سر کوره اسرار ته
پد زمره د اولیا وګښې کامل
ده بنسند له به د خدایه کړے وروره
چه دولت جمع کوی په ګښې بزرګان
که به د ر ګښی سائلان وړته ورینه

سی و چهارم مناقب در بیان انکه چند خدام جناب

www.musapakshaheed.com

غوث الاعظم برای سیر گلزار رفته رفته بودند یک خادم از وجدا شده بمعرکه قتال رسید و به دعای حضرت غوث الاعظم رهائی یافت

ځوان کیږده غوټه ښکلی گل امند د
هسې وائي د لوی ځوان خوند ښکار
په گلزار کښې ئې گوله هم خو اسپلو ته
تقدیر را بو خپل ښکار له وو جدا شه
چې ناگاه هلته ښکاره شو رنځ ما
اقتلوا الموذي قبل الایذائی
هغه دم وکړ گلزار هغه په مار
یعني موذي هغه مار کړه په ضرور به
دا خادم ئې کړ اوچت په سرعت بانه
په ژړا په نا روسر شو هم واړه
ته ځمونږ شهزاده وتلی وه په ښکار
دی سري وژلی دی په ظلم زور
د پیریانو هغه شاه چې خبردار شه
ده وځوانه تا څما زوی دی وژلی
دائي ووې کړو قاضي ئې را طلب
حکم څه دی اوس د دې سړي باب
چې د قتل عوض قتل دی سلطانه
او خادم به وېل ما وژلی دی مار
دا کوم دین دی کوم آئین کوم مذهب
چې خادم له خولې بهر کړ دا کلام
زرې ئې وجلاده بریکړه د ده سر

په کتاب کښې د سید لی په صحت د
سیل له تللی بوه ورځ وو د گلزار
پو توپل په ئې شو گوله سره گلونه
په میوه کښې گوره په سر په صحرا شه
ده ویلې چه دانه پیښه شي آزار
وسید ئې راحت کړ هغه ځای
تږی په بو گلزار وو بسته څمار
چې کا نه ئې بو تیاره شوه را ظهور ده
دی پیریانو بو په بادشاه د ورانه
وسلطانه او نن ځمونږ خوشحالي الا ره
په گلزار کښې په جوسه کښېز د مار
خبري خپرې ځمونږ د خوف اشور
خبر وایم دی خادم ونه په قار یشه
اوس د ووژنم ئې په لاس کښې را غم
وی قاضي صاحب وویل مطلب
قاضي بیا وزنه وېل په ځل جواب
خو ښکاره ده دا خبره له قرآنه
ستا د زوی نه هرگز نه یم خبردار
چه د مار په عوض نه مرم به غضب
بادشاه لا شو بغضه په ذې نیکنام
چه بیانه کوی خبرې لړو بر

له غلافه چه با هر گره جلاد توره — خادم بوه شه چه اوس مرم بی قصوره
په ژړا په فریاد و ژړیده خوار — وای لویه خوانه شه م مددگار
او که نه وی اوس به مر شم په عذاب — که کاندئی یوسو هراغی په شتاب
چه په قهر په غصه له حده زیات وه — د خادم سر ترو لا پر هغه جلات وه
له جلاده توره واخسته دی سو — په غصه بادشاه ته وویل ده نور
چه ته پوه شه دا خادم دی د لوی شوان — که دده یو ویښته شه چری نقصان
درته پیښ به شی په څو قسمه عذاب — چه بادشاه لیدنه وا ورته جواب
خوف خطر ورپاندی راغی هغه دم — تا به وچه هرگز نشته پکښی دم
شه له تخته را وچت هغه ساعت — خپوکښی پریوت د خادم په ډیر منت
څه به وایم په توبه په استغفار شه — د لوی شوان د خادم ډیر په منت بار شه
په عزت او په حرمت ئی کړه رخصت — په رڼی مقام ئی پریښو په عزت
خادمان ئی نوره کړه له پسی پیښان — چه ناگاه شه له بولو رڅی ور عیان
عجیبه جامی آغوستی ناروڼی — چه به داسی جهان کښی نه وی خلکی
دوی پوښتنه ځنی وکړه د احوال — که وویل چه ماته پیښ وه دا حال
شکر خلاص شوم د لوی پیر په مدد یار — او که نه وی اوس به مرم د زمکی لاندی
خادما تو چه په عون کړه د اکفار — لا ئی زیات عقیده شو په صد بار
ای ملا نعمت الله فی سار مین د — چه مقبول پیدا مره د رب العلمین د
که د داسی ولی ته شوی خدمتکار — خو شئی الی خضر ابوه شام و سحر

سی و پنجم مناقب در بیان آنکه تمید بغداد مرض طاعون آمده بود و جناب غوث الاعظم ارشاد کرد که هر بیمار که گرد تو احاطه مدرسه من بخورد صحت یابد و دمان بیماران ایشا عمل کردند هر ارها بیمار صحت یاب شدند

وادده خواند مناقب بلخ خلکی — واسی خلکی به تا نه وی اوریدلی
هسی وائی چه یو کال به بغداد — د طاعون مرض را پریوت نامراد
دی مرض به ډیری شان وکړه زور — چه به تل د کور ترا وه په هر کور

په هر لور کښ به د غم ناري سوي وي
په ژړا به د خوارانو سترګي سري وي

مخلوقات په شور و شر اغلال لوي خوا ته
وهو صاحب دعا وکړه پاك سبحان ته

که مونږ خلاص شو له دي بد مرض مرداره
بي له تا نه آسره نه لرو نامداره

چه لوي خوان له دي نه واوريد اپان
ورته ده وکړ فرمان په هسي شان

چه په هر چا دا مرض شي را دو ښکار
په تلوار سره دي کاندي دغه کار

خوري وا به د مدرسي دي گير چاپير
دا مرض به دوباره ونه کړي پير

چه مخلوق شو له دي حاله خبردار
دا وا به به نوره هم هر بيمار

حه له سنو لي نه به ترشه د نخور
خداي به کړه آسان په ده باندي ضرور

په زر گونو نخوران شو صحت ياب
په کتاب کښ مي ليکلي دغه باب

وا به خلاص شو پاتي نشو چرته تار
خلق بيا لوي خوان ته راغي په کوکار

حه صاحب وا به نشته په هيچ لوري
عالمونه هر څو ورپسي بنوري

لوي خوان ووي له کوهي خما ناب
هر نخور به باندي خدا کړو صحت ياب

پس له هغه اوبه وويلي به خاص و عام
پاتي نه شه مرض چرته کور و پاس

لا تر اوسه دا قاعده ده د بغداد
د طاعون مرض چه راشي نامراد

اوبه ورکړي ورته هغي کوهي نوره
د نخور نه کړي هرگز ځمانه نوره

لوي خوان خو ولي کامل او مکمل وه
اي علما لعنت الله د خوار و ملوه

تمت تمام شد
که د دعي دا اختيار ه خالو ولي کړي
ليدنه د دښمنانو سره کولي کړي
کلام منظم شد

اشتهار واجب الاظهار

بر تاجران و اهل مطابع مخفی مباد که چون حق این کتاب از مصنف کننده موجود است بطریق بیع بالمعاوضه گرفته شده بنا برین که کسی بی اجازت مالکان موصوف طبع نکند که بعوض انتفاع نقصان بپذیرد فقط

الراقم چهجو سنگه وجیون سنگه تاجران پشاور